

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 433 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
2. jul 2010.

NEPRAVEDNO OPTUŽEN

★ DOK HOLIDEJ ★

433

Frenk Larami

NEPRAVEDNO OPTUŽEN

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 433

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THE SUNOWN MAN

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 23. VI 2010.

Tržište: 2. VII 2010.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: JP MAGYAR SZO - OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – THE SUNOWN MAN

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Šuškanje zelenih novčanica podsetilo je Doka Holideja na prijatno šuštanje suvog lišća na tihom vetru. Po ko zna koji put toga dana njegov pogled se zadržao na gomili metalnog i papirnog novca na sredini stola. Ulog je ovoga puta bio veliki, verovatno najveći u partiji koja je trajala još od podne. Nasuprot tome, svežnjevi novčanica ispred dvojice njegovih protivnika bili su veoma tanki, što je bio znak da će se partija uskoro završiti. Jedan od njih, proćelavi brkajlija bujavih očiju i okruglastog, mesnatog lica, bio je trgovac iz Minesote koji je došao u Lorna Krik da otvori poslovnicu. Nervoza i uspaničen, hteo je sve da ubrza. Iako je od prvog deljenja samo gubio, ovoga puta je spustio ruke sa kartama na sto i agresivno dobacio – Pot!

Holidej je pogledao.

– U potu je skoro pet stotina dolara... A ja ne volim da primam priznanice, mister.

– Imam dovoljno novaca – izustio je trgovac prkosno i iz džepa izvadio po-deblji novčanik.

– Bez mene – dobacio je drugi i spustio karte. – Ulog je suviše veliki.

Dok je ponovo odmerio trgovca osećajući kako mu se telom razliva

dobro poznati osećaj uživanja. To je bilo nešto posebno: veliki ulog, veliki rizik i ono privlačno osećanje nadmoći nad protivnikom. To osećanje je voleo, ono ga je gicalo kao pogled lepe, željene žene i kao opasna tačka na trapezu u isto vreme. Bilo je to prefinjeno odmeravanje moći, živaca i pronicljivosti.

– Platio – rekao je Dok posle kratkog vremena i otkrio kare dama.

Debeli brkajlija se izbuljio i besno bacio karte.

– Do đavola! – ljutito je opsovao, a onda malo „spustio” ton. – Izgleda mi da su vam dame vrlo naklonjene, mister.

Naravno, aluzija je bila sasvim jasna i Dok se jedva primetno osmehnuo. Znao je da trgovac cilja na Rut Rejli, mladu i lepu udovicu koja nije skrivala naklonost prema poznatom revolverašu, kockaru i pustolovu. Sam Holidej time je na sebe navukao neprijateljstvo šerifovog pomoćnika Bena Elabija. Doduše, on je to dobro skrivao pazeći da pred ljudima ne otkrije svoju mržnju. No, iskusnom Doku sve je bilo jasno iz pogleda tog energičnog čoveka, pogleda i izraza lica koji su govorili da će on, Ben Elabi, iskoristiti prvu priliku da ga ukloni sa puta.

Ipak, to saznanje nije mu smetalo da uživa u onome što mu je život pružio.

Onda se prenuo iz razmišljanja, ozbiljno pogledao protivnika i odbrusio – Vi kao da ciljate na nešto određeno, mister?

Buljavko se trgao. Iako je znao da u gradovima na granici neodmerena reč može biti „dobar” razlog za nevolju, gubitak je bio suviše veliki da bi mogao da se obuzda. Ipak se trgao na vreme.

– Ma ne, samo konstatujem da vi rušite sva pravila. Obično onaj ko ima sreće u kartama, nema u ljubavi. Vi imate i jedno i drugo.

Holidej je lagano povukao dobitak sa sredine stola i počeo da slaže novčanice. Pogled mu je pao na otvorene karte i zadržao sa na dami karo... Odjednom, kao u nekoj čaroliji, učinilo mu se da između lika dame karo i Rut Rejli postoji neverovatna sličnost. Misli su mu odletele i on se u sećanju vratio na sastanak koji se između njega i Rut odigrao dan ranije.

Ležali su ispod jednog niskog bora i slušali rezak šum čupkanja trave koji je dopirao sa mesta gde su se nalazili vezani konji. Rut je ležala sa jednom rukom zabačenom iznad glave dok je drugom pridržavala otkopčanu bluzu ispod koje su se ravnomerno dizale i spuštale dve jedre bele okrugline ukrašene ružičastim vrhovima. Znao je da ne spava i naslućivao o čemu razmišlja. On sam je još bio pod utiskom onoga što je kratko vreme pre

toga doživeo. I dok je tako ležao zagledan u njeno lice i kosu, činilo mu se da još uvek oseća njene poljupce i vatrena milovanja. Rut je ležala mirna i pitoma kao jastučasti beli oblačić na plavom nebu, dok je samo nepunih pola sata pre toga u njoj besneo uragan strasti koji je nosio i rušio sve pred sobom. Pri pomisli na te trenutke Dok je osetio zadovoljstvo slično onome koje oseća čovek u trenutku nekog važnog životnog otkrića. Pomislio je da se tako kao on verovatno oseća čovek koji je iznenada pronašao izgubljeni deo neke umetničke tvorevine za koju je smatrao da je nepovratno nestala. Ko zna, možda mu se na taj način, odnosno kroz intimnu sreću život nadoknađuje bezbrojne nevolje i opasne situacije koje su ga tako često pratile. Ili je pak sve predstavljalo onu sudbinsku ravnotežu koja omogućava da svaki živi stvor na ovome svetu dođe do svog delića sreće.

Što se njega tiče, „parče sreće” u kojoj je uživao bio je dovoljno veliko i vredno da ga u gradu zadrži dva meseca. I što je najvažnije, izgledalo je da će to još potrajati. Rut ga je volela, bolje reći, pružala mu je sve što žena može da pruži voljenom čoveku. Osim toga, bila je mlada, lepa, bogata i... njegova. Za trenutak je podigao glavu i pogledao u jasno plavo nebo nad sobom. Sudbina je zaista čudna, zaključio je pomislivši kako su se životne kockice sklopile, odnosno, kako je

bilo suđeno da posle starijeg brata koji je već stradao, pogine i mlađi sin bogatog rančera, Džejs Rejli. I sada, četiri godine posle toga, on je uživao u ljubavi koju mu je pružala voljena žena, udovica mladog Rejlja. Pošto Džejs i Rut nisu imali dece jedina uteha Šeda Rejlja bio je unuk Bili, dečak njegovog starijeg sina. Iako nikada nije nije zaboravla svoga muža, Rut je naučila da živi bez njega potrudivši se da sebi stvori drugi, novi život. Džejs je otišao, ali je došao Dok Holidej; vreme je učinilo svoje i ružne uspomene su se lagano izgubile.

Rut je uzdahnula i otvorila oči.

Dok je voleo da posmatra njene oči, tamnozelene kao duboko planinsko jezero, lepe, sjajne i nekako setne. Mada mu ona to nikada nije rekla, Holidej je naslućivao da nije volela pokojnog Džejsa, bolje reći, nije to bila ljubav kakvu je ona u početku zamišljala. Sada joj je bilo jasno da je život sa njim bio isto toliko prazan kao i život posle njega. Možda je za nju susret sa Dokom bilo otkrovenje kome se radovala, ali zbog koga je u isto vreme i patila. Beskrajna sreća koju joj je pružio otkrila joj je prazninu njenog dotadašnjeg života.

Holidej se nadneo nad nju i poljubio je. Ona mu je uzvratila poljubac i ozbiljno ga pogledala.

– Znaš li o čemu sam sada razmišljala?

– Ne, još nisam dorastao rešavanju tako krupne zagonetke.

– Naprotiv, mislim da si u tome vrlo vešt. Kako bi se inače moglo objasniti da uvek dobijaš na kartama?

– Možda je to zato što u nečemu drugom nemam sreće – odvratio je Dok sa osmehom. – Uostalom, to čitanje misli u igri je nešto sasvim drugo. U poređenju sa vama, ženama, muškarcima su prave otvorene knjige.

– Zar i ti? Zbog čega ja onda ne znam da li me voliš?

On podiže pogled ka nebu.

– I ti bi sada htela da te ja u to ubedim?

– Da, jer sam maločas sanjala da sam sa tobom negde daleko...

– Rut, moram ti reći da nikako nije mudro razmišljati o budućnosti sa mnom... Za sada su to još samo nedostižne sanjarije. Ali, pustimo to. Već više puta sam ti rekao da sam ja pustolov, lutalica... neko bi rekao prava skitnica. Dobro, pustimo to. Vreme je da krenemo. Ti se vrati na ranč.

– A ti? – dobaci mlada žena nerasploženo.

– Ja ću odjahati do onih brežuljaka, lepotice. Hoću da posetim Edija Krauna čija farma se nalazi sa one strane. Mislim da ću se prilično kasno vratiti u grad. U svakom slučaju, videćemo se sutra.

Rut je bez reči ustala i pošla ka mestu gde su pasli konji. Dok ju je pratio bez reči, pomogao joj da odveže uzde i uzjaše. Našavši se u sedlu, mlada žena mu je poslala poljubac i poterala konja ka zapadu.

Čim se ona udaljila, uzjahao je svo-
ga ždrepcu i odjahao ka brežuljcima.
Sedeći u sedlu nije ni primetio da mu
na usnama lebdi osmeh.

Trgao ga je nečiji glas.

– Hej, šta vam je? Smeškate se kao
da pred sobom vidite dobru vilu!

Podigao je glavu i sreo se sa pogle-
dom buljavih trgovčevih očiju.

– Da, mada me vile ne interesuju po-
što su više naklonjene vama, mister.
Delite! Hajde, malo brže, dosadilo mi
je da čekam kako sanjarite – dodao je
debeljko nešto smirenije.

Dok je pokupio karte i dobro ih pro-
mešao. U trenutku kada je počeo da
ih deli, dalje, niz ulicu, u pravcu za-
tvora, odjeknulo je nekoliko pucnjeva
kao slivenih u jedan. Obračun! Samo
u obračunu pucnji mogu doći tako
brzo jedan za drugim, pomislio je i
mirno nastavio da deli. Pucnjava ga
se nije ticala jer je tu bio šerif Tom
Barker. Neka on brine o redu i miru.
Sa osećanjem olakšanja što nije je-
dan od učesnika obračuna, Holidej
je nastavio. Još nekoliko deljenja i
partija će biti završena. Eventualni
revanš može doći u obzir tek sutra,
a dotle...

Holidej se osmehnuo. Uživaće u
dobrom brendiju i milovanjima Rut
Rejli.

II

Za šerifa Toma Barkera najteže
doba dana bilo je negde do sredine
popodneva. Bio je to period kada su

sunčevi zraci padali na glavnu ulicu
pod nepovoljnim uglom zaslepljuju-
ći mu oči već umorne od posmatra-
nja svega i svačega. Tada bi, trom
od vrućine, morao da napusti svoju
stolicu za ljuljanje na tremu ispred
stanice i potraži bolje mesto sa kojeg
bi motrio one koji dolaze u grad. To
je, dalje, značilo da mora da ode do
gradskog obora za stoku i da otuda
motri naočigled većeg broja građana
koji su ga zbog toga smatrali previ-
še revnosnim. No, sa tog mesta imao
je pregled puteva kojim su vodili iz
pustare i kojima su mogli doći ljudi
čija lica je svakodnevno proučavao
na poternicama dobijenim iz glavnog
grada pokrajine. Bio je precizan i od-
govoran, uvek spreman na najgore i
to je, verovatno, bio razlog što je već
dugo godina obavljao šerifsku duž-
nost i doživeo četrdeset i petu.

Tačno oko tri sata popodne natukao
je šešir na čelo, proverio pištolj u
opasaču i lagano krenuo pored salu-
na, hotela, gradske štale, a zatim da-
lje sve do baraka na ivici grada. Sve
je bilo mirno i tiho.

Suv, topao vetar pirkao je oko oro-
nulih, praznih obora za stoku čije po-
stojanje je govorilo da je grad znao i
za bolje dane. Barker se naslonio na
jednu gredu i vrhom iznošene čizme
počeo da pravi šare u prašini. Prebi-
rao je po glavi listu imena sa poterni-
ca koje je tog meseca primio. Ako bi
neki od njih došli ovamo...

Skoro jedan sat proveravao je od sunca ispucale puteve i umiren što ne vidi nikoga, počeo da zapada u dremež. Građani su prolazili, ljubazno ga pozdravljali, neki čak skidali šešire odajući mu time poštovanje, a onda nastavljali dalje želeći da se što pre sklone od sunca.

Onda je sve pobovo utihnulo; šerif je još jače natuknuo šešir na čelo i zadubio se u misli.

Razmišljao je o svom zameniku Benu Elebiju, poslušnom, pouzdanom i vrednom mladom čoveku koji je u tom trenutku ispitivao slučaj neke sitne krađe u okolini. Kratko je uzdahnuo i zaključio da je došlo vreme da Elebi počne pažljivije da razgleda poternice i preuzima deo „bdenja” nad dolascima nepoznatih ljudi. Tako će i on na odgovarajući način biti pripremljen za sve što ga čeka.

Odjednom se trgao osetivši da ga je „poklopila” nečija izdužena senka. Pustivši gredu za koju se pridržavao, okrenuo se na petama, ljut na sebe što se oseća iznenađeno. Hitro je podigao pogled i ugledao iscrpeno lice čoveka na konju i u njemu odmah prepoznao revolveraša Džeka Lija.

– Da li je ovo Lorna Krik? – zapitao je Li.

Barker je i dalje bio na oprezu. Za Liom nije postojala poternica, bar ne u tom smislu da mu je glava bila ucenjena novčanom nagradom. Ali, iz izveštaja koje je primao Barker je znao da je u pitanju čovek koji stva-

ra neprilike, da je poznati revolveraš koji je mnoge poslao na onaj svet. Naravno, takva reputacija čoveka koji se pojavio pred njim naterala ga je da bude podozriv. Jednom rečju, Li je bio opasan i nepoželjan.

– Tačno, ovo je Lorna Krik, Li – odvratio je šerif hladno. – Nema drugog grada na sedamdeset milja unaokolo.

Li je osmotrio grad, ali se po izrazu njegovog lica nije moglo naslutiti šta o njemu misli. Crveno obrubljenih očiju i prerano oronulog lica naboranom umorom, on je pokretom ruke očistio prašinu sa ogrtača i odvratio jedva mičući usnama – Tražim posao, šerife – rekao je kratko. – Ne tražim neprilike, ako vas to brine.

– Kakav posao, Li?

– Posao kauboja na nekom malom ranču. Negde gde me niko ne poznaje i gde za mene nisu čuli.

Barker se setno osmehnu,

– Uzalud, Li. Čim ujašeš u neki grad, odmah te prepoznaju. Evo, i sa mnom je isti slučaj.

– Da, razumem. Pa vaš posao je da prepoznajete ljude moje vrste, zar ne, šerife? – upitao je obazrivo.

Barker se na trenutak osmehnuo. Nije verovao da bi njegov zamenik prepoznao Lia. Možda bi to tako bilo i sa ostalim ljudima u gradu. Ali, ime Džeka Lia odmah bi oživelo sećanja i govorkanja. Za manje od jednog sata glas o njegovom dolasku proneo bi se po gradu. Barker je to znao kao što je da sigurnišću znao činjenicu da bi

nevolje došle veoma brzo. A on ih nije želeo.

– Pa, verovatno si u pravu što se tiče toga, Li. Možda te neko ne bi ni odmah prepoznao ovako kao ja. U vreme...

– Rekao sam vam da ne tražim neprilike, šerife – ponovio je Li prekidajući ga. – Verujte da ne želim probleme. Ne, više ne... Sit sam svega toga.

– Ne sumnjam u to.

– Želite li da čujete moju istoriju?

Barker je slegnuo ramenima dok se topao vetar poigravao pramenovima njegove prosede kose.

– Moja istorija priča o čoveku čija je žena napastvovana i ubijena i koji je pošao da se osveti dvojici počinilaca tog strašnog dela. Slučajno se desilo da su ta dvojica bili poznati revolveraši i kada sam ih ubio, odmah sam bio žigosan kao čovek brz na revolveru. Pet godina sam krstario Divljim zapadom i pet godina su za mnom jurcala nedorasla štenad terajući me da se borim za život – kazao je Džek Li i umornim pogledom obuhvatio grad. Lorna Krik je izgledala dremljivo i pospano i činilo mu se da bi mu sasvim odgovarao.

Tom Barker je slegnuo ramenima, ali nije rekao ništa.

– Ne mogu dalje, šerife – nastavio je Li. – Došao sam do kraja. Moj konj je toliko iscrpen da više ne može preći ni milju. Sve što ima je ovo što vidite na meni.

Šerif je ozbiljno odmerio mršavog, umornog revolveraša. Odjednom se sažalio na njega i, što je veoma čudno, poverovao je da govori istinu. Zatim je zapazio revolvere teškog kalibra u futrolama sa širokim opasačem i nepoverenje prema Džeku Liu se ponovo vratilo.

– A šta ćemo sa tim? – rekao je i pokazao na revolvere.

Li je laganim pokretom otkopčao opasač i predao ga čuvaru zakona.

– Završio sam sa njima. Novac koji za njih dobijem dobro će mi doći za početak novog života.

Barker je prihvatio revolvere i pažljivo ih osmotrio. Puškar Hori Lajens rado će ih kupiti mada ih, po svom starom običaju, neće platiti onoliko koliko oni vrede. Neko vreme je ču-tao, a onda zažmirio i progundao – Hoćeš li se skrasiti, kloniti se kavge, svih neprilika u gradu i gledati samo svoja posla, Li?

– Učiniću sve što tražite, šerife Barkere – odvratio je Li odlučno.

Ovaj podiže glavu ponovo postavši sumnjičav.

– Ti me, dakle, znaš?

– Čuo sam za vas i za ovaj grad, šerife. Takvo pogodno i tiho mesto sam tražio, mesto u kome čovek može da se smiri i da se više ne čuje za njega. Možda je to i moje poslednje odredište. Zato budite sigurni da neću ništa zabrljati.

– To bi ti bilo bolje – odvratio je Barker dobacivši revolverašu njegov

opasač. – Zustavi se kod puškara i uzmi za ovo oružje ono što ti ponudi. Posle toga popi neko piće u salunu i čekaj. Naravno, nikome ne govori ko si. Raspitaću se da li u okolini ima nekog posla za tebe i poslaću te iz grada u roku od dvadeset četiri časa – dodao je još jednom žmiruvši. – Ako me budeš prevario, Li, otići ćeš tamo gde su otišli i drugi tvoji prethodnici. Da li si me razumeo?

– Razumeo sam, šerife – odvrati revolveraš, kratko klimnu glavom i poteravši konja pored Barkera, zagleda se u utihnuo grad čije su izdužene senke ispunjavale glavnu ulicu.

– Hvala vam, šerife – dobacio je preko ramena.

Ovaj nije odgovorio; naslonio se na drvenu ogradu i prošao rukom kroz kosu. Nije znao da li je postupio dobro ili ne, ali bio je ubeđen da je zahvaljujući svojoj dugogodišnjoj karijeri naučio da prcenjuje ljude. Što se Lija tiče, on mu se zaista činio kao čovek na kraju snaga. Naravno, iskreno se nadao da se nije prevario.

Sunce je zašlo za horizont i počele su da se pale svetiljke. Tom Barker je napustio svoje osmatračko mesto i hodajući glavnom ulicom lagano krenuo ka centru. Pogledavši u prolazu kroz leptir vrata saluna, spazio je Džeka Lia koji je mirno sedeo za stolom. Nastavio je dalje ka puškarevoj radnji gde je zatekao Horijsa Lajensa kako krpom glanca revolvere Džeka Lia. Puškar je delovao veoma zado-

voljno, svaki čas zastajkujući i gladeći crvenkaste drške od višnjevog drveta.

– I šta je kazao? – upita Barker još sa vrata.

Lajens podiže pogled i zatrepta.

– Ko?

– Onaj ko je te revolvere prodao.

– Nije bio mnogo govorljiv.

– Da li su revolveri dobri?

Hori Lajens slegnu ramenima.

– Jedno je sigurno, ne bih se usudio da ih prodam nekom nespretnjakoviću, Tome. Taj bi verovatno sam sebi prosvirao kuršum kroz noge.

Barker nabra obrve. Priželjkivao je da on sam može da kupi te revolvere i ostavi ih da izvesno vreme miruju u fijoci njegovog stola. U jednom trenutku je požalio što je uopšte došao kod Lajensa. Puškar će verovatno biti preterano znatiželjan i zaključice nešto što neće odgovarati ni njemu ni Džeku Liju. I zaista, Lajens je spustio revolvere na tezgu, a onda zažmirio i prišao vratima.

– Ko je bio taj čovek, Tome?

– Ne znam. Neki skitnica.

– Aha... Video sam da si razgovarao sa njim kod obora za stoku. Po načinu kako si ga zadržao i kako si mu se posle obratio pomislio sam da... da ga poznaješ.

Barker se napravi da ga nije čuo.

– Nije hteo da mi kaže kako se zove – dobaci puškar posmatrajući šerifa ispod oka.

– Može biti da nema ime – promrmljao je čuvar zakona pokušavajući da razgovor okrene na šalu.

– Zar ga ti nisi pitao kako se zove, Tome? – zapitao je Lajens praveći se da je iznenađen. – Nisi se zainteresovao za ime nepoznatog čoveka koji tek što je prispeo u grad, a nosi ovakve revolvere?

Barker je isprekidano uzdahnio.

– Čuj, Lajense, kupio si revolvere od nekog nepoznatog došljaka i šta sada ima toliko da se raspituješ? To se i ranije događalo, zar ne?

– Naravno, to se događalo i događa vrlo često.

– Onda pusti tu priču i nemoj da me gnjaviš – dobaci ovaj pretećim tonom. – Ti prodaj revolvere kada se za to ukaže prilika i to je najvažnije. Dakle, i zaboravi na njih kao da nisu postojali.

Preteći ton Barkerovig glasa naterao je Lajensa da odjednom promeni ton.

– Naravno, Tome. Do đavola, nemoj da se žestiš zbog moje radoznalosti. Možda je ova vrućina uticala i na tvoje živce.

– Da, možda je sve posledica vrućine – promrmljao je šerif, bez pozdrava se okrenuo i uputio pravo prema zgradi zatvora.

Čim se Tom Barker dovoljno udaljio, Hori Lajens je zatvorio trgovinu i požurio do saluna. Videvši Džeka Lia samog, uzeo je dve čaše pića i odneo ih za njegov sto. Iako ga niko nije po-

zvao seo je na stolicu naspram revolveraša i ćutke mu gurnuo piće.

– Sada mi je palo na pamet da mi niste rekli svoje ime, stranče – dobacio je obazrivo.

– Ne, nisam – odvratio je Li ozbiljno i zagledao se u neku zamišljenu tačku.

Shvativši da je dalja priča sa neobičnim strancem nemoguća, Lajens je ispio piće, oklevajući ustao i lagano se vratio u svoju prodavnicu oružja. Malo je preuredio izlog i za Liove revolvere napravio posebno mesto znajući da će ih tu svako zapaziti. Zatim je pored revolvera stavio komadić papira na kome je pisalo da će se oružje u subotu ujutru prodati na javnoj licitaciji. Naime, kao iskusni trgovac pretpostavljao je da će do tada došljakovo ime biti poznato i da će ono njegovo robu dati dodatnu cenu.

Završivši s tim, odahnuo je i izašao napolje. Dok je zaključavao vrata začuo je iza sebe šum nečijih koraka. Hitro se okrenuvši, našao se pred visokim nepoznatim čovekom rošavog lica koji ga je sa interesovanjem odmeravao.

– Čiji su to revolveri koje ćete izložiti na javnoj prodaji, mister? – zapitao je vrlo prijatan glas.

Istoga trenutka Hori se zabrinuo. Mada mu se učtivo obratio, nepoznati je na njega ostavio utisak nečega neobjašnjivo neprijatnog. Onda ga je malo bolje pogledao i osetio kako mu niz leđa klize trnci.

Došljak je na sebi imao dugački crni sako, besprekorno čistu belu košulju, uzanu crnu mašnu i uglancane čizme. Jednom rečju, izgledao je veoma pristojno, ali je nešto u njemu nosilo dah smrti. Stranac ga je pogledao, zbacio kraj svog dugačkog sakoa i otkrio širok pojas sa dva revolvera crnih drški u futrolama.

– Ja... ovaj, zaista ne znam, mister...
– odvratio je progutavši pljuvačku.

Nepoznati je koraknuo nared i prinudio Lajensa da uzmakne do zida.

– Kako ćete nešto prodati kada ne znate kolika mu je vrednost, mister?

– upitao je gotovo ne mičući usnama.

– Hajde, mućnite malo glavom.

Hori je uplašeno pogledao prema salunu dok su ga tamne, nepoznate oči pomno pratile.

– Taj čovek je dojahao pre jedan sat – počeo je puškar nervozno. – Šerif ga je dočekao i saslušao, a posle toga je došao ovamo i prodao mi svoje revolvere. Hm... moram da priznam da godinama nisam video takve...

– Da, da, izvanredno su uglačani i održavani – zapazio je stranac.

Lajens je klimnuo glavom u želji da ga odobrovolji.

– Upravo sam ih očistio – odvratio je, ponovo odmerio došljaka osećajući kako ga obuzima novi talas jeze.

– Pa, ako ga je šerif Barker pustio u grad, taj čovek mora biti...

– Tom Barker? – upitao je stranac.

– Tačno, Rajane – začuo se nečiji odlučan glas.

Rošavi je hladnoodmerio šerifa, a onda klimnuo glavom.

– Dobar dan, Barkere.

– Čisti se iz mog grada, Rajane. Odmah. Kreni pre nego što ti se sedlo ohladi.

Čovek u crnom je odmahnuo glavom i osmehnuo se krajičkom usana.

– Na tragu sam jednom čoveku, a vi znate kakav sam kada sam na tom poslu, šerife.

– Ne dajem ni cent na te prazne priče i jasno ti kažem da se čistiš! – odbrusio je Barker dok mu je ruka kliznula prema dršci revolvera.

Lajens je to opazio, ali je isto tako video da se Rajan nije ni pomerio. Stajao je nepomično sve dok šerif nije izvukao kolt iz futrole i počeo da ga usmerava prena njemu. Sve je to trajalo kao treptaj oka. Zatim se Rajanova desna ruka munjevito ispružila, puškar je začuo kratak Barkerov krik i dva revolvera su grmnula; pucanj jednog zatresao je ulicu delić sekunde pre onog drugog i šerif je pao licem okrenutim ka zemlji..

Rajan mu je prišao i okrenuo ga vrhom čizme na leđa kako bi proverio da li je mrtav. Zatim je zgrabio Lajensa za rame kao da je hteo da ga spreči da pobjegne. Drhteći kao prut, ovaj je počeo micati usnama ali nije uspeo da sastavi nijednu reč.

– Video si kada je prvi potegao oružje, mister – dobacio je revolveraš.

Lajens uzdrhta, a pred očima mu se smrači. Želeo je da pobjegne i izbegne

odgovor, ali su ga došljakove crne oči držale prikovanog za mesto. Klimnuo je glavom nekoliko puta kao da je želeo da uveri Rajana da će biti onako kako je rekao.

– U redu... – dobaci revolveraš mrmļajući – ako neko bude pitao, dobro se seti ovog trenutka. Zapamti da ti od toga zavisi život. A sada mi daj one revolvare pa ćemo bivšem vlasniku tog oružja učiniti prijateljsku posetu.

Lajens je žurno zaključao ulazna vrata, dograbio revolvare iz izloga i bez reči ih dao Rajanu.

Uzevši revolver, on je rekao – Sada idemo. Ti ćeš zastati kod ulaznih vrata i pokazati tog čoveka. A onda mi se gubi sa očiju!

Nekoliko ljudi je izašlo na ulicu, ali se niko nije usudio da vidi ko je i zbog čega pucao. Rajan je poterao Lajensa ispred sebe sve dok nisu stigli do trema. Prišavši vratima saluna, revolveraš je pažljivo provirio unutra.

– Džek Li – rekao je odmah. – To je zaista Džek Li – dodao je tiho.

Lajens je zinuo. Liovo ime mu je bilo dobro poznato, ali pri susretu ga nije poznao. No, nije stigao bilo šta da kaže ili uradi jer je Rajan već ušao unutra i stavio revolvare na šank. Zatim je izvadio nešto sitnine i poručio viski. Krčmar Keš Doniger ga je pažljivo odmerio, ali suočen sa oštrim pogledom nepoznatog gosta samo je klimnuo glavom i udaljio se bez reči.

Rajan je uzeo piće, a zatim se okrenuo i pogledao Lia. Spazivši ga, ovaj je bučno odgurnuo stolicu i lagano ustao. Očigledno da je poznavao došljaka i naslućivao šta se sprema.

Nekoliko trenutaka su se ćutke posmatrali, a onda je Rajan dobacio – Prilično sam se namučio da te pronađem, Li.

– To sam i hteo. Želeo sam da me niko ne nađe.

– Prošao sam kroz šest gradova raspitujući se za tebe – nastavio je Rajan sa osmehom. – I tek u sedmom naišao sam na jednog štalskog momka koji te se setio. Činilo mu se da si to bio ti jer te je već jednom video u Ponderosi. Nije pogrešio, zar ne? Baš u Poderosi si ubio jednog mog prijatelja.

Džek Li se nagnuo napred, rukama se naslanjajući na sto.

Odjednom je u salun utrčao neki čovek i uspaničeno povikao – Dođavo-la, Keše, maločas je neko ubio Toma Barkera!

Rajan je zgrabio čoveka za grudi i presekao pogledom Keša Donigera – Ućutkaj ga!

Doniger je pokretom ruke pokušao da smiri čoveka koji je bio bleđ kao krpa. Stajao je bez pokreta i glasa, leđima naslonjen na šank, ne znajući šta da radi sa rukama. U međuvremenu, Hori Lajens se nečujno ušunjao u salun i šćućurio se na kraju šanka odakle je sve mogao da vidi, ali i brzo pobegne ako treba. Rajan

ga je kratko odmerio, a onda se opet okrenuo prema Džeku Liu.

– Prijatelj koga sam maločas pomenuo zvao se Džoni Fegin. Imao je samo dvadeset i jednu godinu.

– Ne znam koliko je imao, ali izazvao me je – kazao je Li ne pomerajući se.

Rajan klimnu glavom i ironično se osmehnu.

– Zatim... Tu je bio i Džesi Vincent.

– I sa njim je bilo isto – dodade Li u istom tonu.

– Da li se slično desilo i sa Hilom Jangerom. Nas dvojica smo bili prijatelji i imali smo neke planove.

– Šteta. Tako je moralo biti.

Rajan obrisa usta nadlanicom i rukom pokaza revolvere na šanku.

– Uzmi ih i pripaši – dobacio je kratko.

Li odmahnu glavom.

– Ja sam završio sa obračunima, Rajane. Ako to želiš, možeš poći kuda hoćeš i reći svakome da sam se uplašio i ustuknuo pred tobom.

Čovek u crnom odmahnu glavom.

– Neću ti dozvoliti da uzmakneš, Li. Moraš prihvatiti moj predlog ili ću te jednostavno ubiti kao psa. Sit sam tebe, odnosno silnih priča o tebi koje govore da si uradio ovo, mogao da učiniš ovo...

U mukloj tišini koja je zavládala Keš Doniger je nesvesno nastavio da briše šank. To je posebno iznerviralo Rajana koji je mrmljajući dobacio – Prekini sa tim!

Doniger je ispustio krpú iz ruku, a Džek Li se ispravio i lagano krenuo ka izlazu.

– Ostavi me na miru, Rajane. Došao sam ovde da nađem neki posao i da se skrasim. Od sada te nikada više neću ugroziti niti ću ti biti konkurent.

Kao da to nije čuo, Rajan je zgrabio revolvere i gurnuo ih niz šank. Li je zastao i privatio ih pre nego što su pali na pod.

– Imaš minut! – dobacio je Rajan odlučno.

Li je ispod oka pogledao lica ljudi u salunu i shvatio da je potpuno sam. Znao je da se Rajan ne šali i da nema drugog izlaza. Mirno je pripasao opasač, a onda podigao glavu i pogledao u svog neprijatelja.

– Ovo nema nikakve veze sa Feginom, Vintersom ili Jangerom, Rajane. Do ovo ga bi došlo i da njih nije bilo.

Čovek u crnom se neprijatno iskezi.

– Samo potegni revolver!

Džek Li je ćutao. Spolja su se čuli uzbuđeni gasovi, ali njega se to više nije ticalo. Nije mario ni za šta i razmišljao je samo o tome kako je mogao zavoleti ovaj grad...

Onda su mu ruke krenule ka drškama revolvera. Rajan je potegao u istom trenutku ali je njegova odlučnost da pobedi bila je za dlaku jača. I pre nego što je Li bio toga svestan, Rajanovi kuršumi pogodili su ga u srce i oduzeli mu život u trenu. Sa druge strane, jedan kuršum iz Liovog

revolvera okrznuo je Rajana po rame-nu i izleteo na ulicu.

Kada je prasak revolvera zamro, sa ulice se začuo krik i neki čovek je izbezumljenim glasom povikao – Oh, bože! Bili!! Ne!

Zatim se začuo izbezumljeni ženski vrisak.

* * *

Dok Holidej je čuo vrisak i zabrinuto odigao glavu. Glas mu je bio poznat, a ženski vrisak odavao je strah i užas. Samo nekoliko trenutaka je razmišljao šta da preduzme, a onda je ustao i požurio prema vratima.

Ono što je ugledao kada je izašao na ulicu sledilo mu je krv u žilama.

Tačno preko puta stajala je manja grupa ljudi među kojima je odmah prepoznao Rut Rejli i njenog svekra Šeda. Stari rančer je klečao pored nečijeg tela opruženog na trotoaru. Oboje su izgledali duboko potreseni, a na Rutinim obrazima još uvek su blistale suze.

Dok je žurno krenuo ka njoj. Pored Šeda stajao je Keš Doniger, a do njega Hori Lajens. Doniger je glasno uzdahnuo i žalosno zavrteo glavom, a Lajens je samo oborio pogled.

– Šta se desilo? – upita Dok dodirnuvši Rut po mišici.

– Bili je mrtav – odvrati stari Šed umesto svoje snahe. – Oh, više nema moga unuka... Došli smi u grad da kupimo neke namirnice, a umesto toga stradao je jedan mlad i nevin život.

Taj prokleti, zalutali metak pogodio je Bilija... baš njega... Šta ću sada, ostao sam sam, sasvim sam i očajan!

Rut je zagnjurila lice u šake i zajecala. Holidej ju je pridržao da ne padne jer mu se činilo da će izgubiti svest. Ali ona je ipak sačuvala prisebnost duha, iako je sva podrhtavala od pretrpljenog šoka i bola.

– I Tom Barker je mrtav, Holideje – dobacio je Doniger. – I još nekakav čovek, neki Džek Li.

– Džek Li? – ponovi Holidej i za tren odvoji Donigera na stranu. – Objasnite mi u čemu je stvar, mister. Ime Džek Li mi je odnekud poznato. Kako mi se čini, u pitanju je revolveraš?

– Da, tako je. Dojahao je u grad kasno popodne i po svemu sudeći, nameravo je ovde da ostane. Ali, neki lupež po imenu Rajan prinudio ga je na obračun. Obojica su potegli oružje i opalili, ali Liov kuršum je promašio i... i pogodio malog Bilija.

– Oh, bože... kakva nesreća – izusti Holidej smrknuto, odmerivši ispod oka Šeda koji je, sav skrhan, posmatrao kako dvojica ljudi stavljaju nepomično mladićevo telo na nosila. U međuvremenu im se pridružilo još nekoliko građana, pa se cela grupa lagano uputila ka kapeli.

– A taj Rajan... On je ubio šerifa Barkera? – upita Dok tiho.

Krčmar klimnu glavom.

– U poštenom obračunu, kako je rekao Hori.

– To je možda tačno, a možda i nije – prokomentariša Holidej promuklim glasom. – Nikada nisam video nekoga ko je uspeo da nadmudri Toma.

Doniger slegnu ramenima.

– Verovatno zbog toga što niste videli Rajana u akciji. Ne znam ko je on, ali poteže munjevito. Ja tu ništa nisam mogao da pomognem i sumnjam da bi iko drugi bilo šta mogao da uradi. Zaista je brz kao munja... Nisam ni video kada je potegao. A uz to je strahovito precizan.

– Odakle je došao?

– Hori Lajens kaže da se pojavio kao da je pao sa neba. Ni šerif Tom ga nije odmah video. Hori se uporno drži te priče...

– A gde je Rajan sada? – upita Dok posle kraćeg ćutanja.

Krčmar ćutke pokaza prema salunu i Dok žurno krenu tamo. Doniger ga je pratio u stopu, ali je kod leptir vrata zastao i osmotrio. Naime, osim šankera u salunu nije bilo nikoga.

– Gde je? – upita Holidej prilazeći šanku.

– Uzeo je flašu viskija i otišao gore u sobu. Rekao je da je strašno umoran i da niko ne sme da ga uznemirava.

– I ti si to dopustio?

– Mister Holideje, za mene je svako ko uđe ovamo samo gost i ništa drugo. Osim toga, nisam baš nešto vičan oružju i siguran sam da bi me ubio da sam mu bilo šta rekao.

Dok je znao da je čovek u pravu. On je radio svoj posao, a održavanje reda

bilo je u šerifovoj nadležnosti. Sada je Tom Barker bio mrtav i sve je bilo neizvesno.

Zastao je za trenutak, pogledao ka vrhu stepenica koje su vodile na sprat i ćutke izašao. Smrknutim pogledom je ispratio grupu koja je ulazila u kapelu, a onda se vratio u salun u kome je ceo dan igrao poker. Naravno, protivnici su ga čekali, ali ih on nije udostojio pogleda. Uzeo je svoj novac i preko ramena dobacio – Izvinite, gospodo, ali više nisam raspoložen za igru. Partija je završena – saopštio je kratko. – Ako neko želi revanš ja ću i sutra biti tu – dodao je i lagano izašao.

Na Lorna Krik počeo je da se spušta sumrak.

III

Dok se još jednom pogledao u ogledalu i pogladio rukom glatko izbrijano lice. Bio je pomalo bled zbog jučerašnje partije pokera, ali je uglavnom dobro spavao. Probudio se samo jednom kada mu se učinilo da je čuo neki prigušeni prasak sličan udaru daske o dasku, ali to je trajalo samo sekund i onda je ponovo zaspao. Zahvaljujući tome osećao se sasvim odmoran, a posle jutarnjeg umivanja i brijanja izgledao je svež i raspoložen. A onda je ponovo pomislio na jučerašnji događaj i nehotice se namrštio. Za tren je zastao kako bi zategao revere sakoa i izašao u hodnik.

Tu negde proveo je noć Hal Rajan, revolveraš koji je u jednom danu otpravio na ovaj svet dva čoveka vič na oružju. Ušao je u salun i zatražio brendi pokušavajući da ne misli da je jedan stradali bio njegov prijatelj i da se ubica još uvek šeta okolo.

Doniger mu je napunio čašu pa je ćutke otpio prvi gutljaj.

– Šta je sa Rajanom? – upitao je.

– Još je u svojoj sobi. Sinoć, kada ste otišli na spavanje, sišao je po flašu viskija i ponovo se vratio gore. Naravno, nije platio.

– Neće ni platiti. No, to je sada najmanje važno. Mnogo važnije je da plati zločin.

– Kako? Ko da ga kazni? Ko da ga uhapsi?

Holidej nešto nerazgovetno promrmlja.

– Zar niko ništa nije preduzeo? – pitao se dalje. – Očekivao sam da će ga ovde čekati ceo odred gradskih dobrovoljaca koji će ga uhvatili i predati tamo gde treba.

– Do đavola, Holideje, to je maštarija. Rajan je brz kao munja. Zar očekujete da će trgovci, službenici, stariji ljudi i žene učiniti nešto protiv takvog čoveka?

– U redu, u redu, niko vas neće osuđivati zbog toga. Recite nam samo u kojoj je sobi Rajan – upitao je i u dva poteza proverio revolver.

Keš Doniger ga uhvati za ruku.

– Polako, Holideje. Vi niste u stanju da se merite sa Rajanom.

Holidej ga odlučno odgurnu.

– To nije vaša briga. U kojoj je sobi?

– U sobi broj pet, mada mislim da bi bilo bolje da pođete sa mnom i odate poštu Tomu i malom Biliju – posavetovao ga je vlasnik saluna. – Sahrana samo što nije. Posle ćemo...

– Ništa ne brinite za to. Iskreno se nadam da ću stići da dođem – dobacio je i udaljio se odlučnim korakom.

Keš Doniger ga je ispratio pogledom, a zatim požurio napolje. Pred kapelom je već stajala grupa ljudi. Požurio je tamo i odmah prišao Horiju Lajensu.

– Ona budala Holidej otišao je da potraži Rajana – rakao je kao bez daha.

– Izgleda da ćemo vrlo brzo imati i četvrti kovčeg.

Lajens je prebledeo.

– On ne može da pobedi Rajana. Ne, ne verujem. Samo će nepromišljeno izgubiti glavu.

Zatim su obojica pohitali nazad ka salunu. Pridružilo im se nekoliko radoznalaca na koje nisu obraćali pažnju.

Za to vreme Holidej se lagano popeo na sprat i požurio prema sobi broj pet. Kada je prišao, iskreno se začudio videvši da su vrata sobe odškrinuta. Jedva čujnim korakom im je prišao i odgurnuo ih.

Unutra je vladala apsolutna tišina. Pogledom je potražio Rajana i ustuknuo. Naime, revolveraš je nepomično ležao na postelji, staklastih očiju

uprtih u tavanicu. Prazna boca ležala mu je na grudima, a opasač sa revolverom bio je na podu.

Dok je lagano krenuo prema krevetu i odmah zapazio tragove krvi na Rajanovom jastuku. Dodirnuo je revolveraša vrhom cevi kolta po obrazu, ali on nije reagovao. Pažljivo mu je okrenuo glavu na stranu i na potiljku ugledao veliku krvavu rupu. Uzbudeno je odskočio i vidljivo prebledeo.

Prošlo je nekoliko trenutaka dok se nije povratio, a onda lagano pretresao sobu i podrobnije pogledao leš. Na Rajanovoj glavi otkrio je poveliku čvorugu i tragove na podu koji su značili da je telo verovatno bilo vučeno po podu. Ubica revolveraša očigledno je posle toga okrenuo jastuk i spustio ga na Rajanovu glavu.

To je, dakle, bio prigušeni prasak koji ga je probudio u gluvo doba noći.

Trapavo izvršeno ubistvo, zaključio Dok mršteći se. Ma kolika hulja bio Rajan, njegov ubica nije bio ništa bolji. Još jednom je pogledao oko sebe a onda izašao u hodnik i zatvorio vrata za sobom.

U salunu je vladala tišina koja mu je u tom trenutku savršeno odgovarala. Nasuo je sebi čašu brendija i prenuo se iz razmišljanja kada je unutra hru-pila grupa ljudi.

– Šta je sa Rajanom? – upitao je Doniger koji mu je prilazio zajedno sa Lajensom.

– Mrtav je – odvratio je Holidej glasno. – Ne dirajte ga dok se ne vratim

– dodao je i ispivši piće izašao napo-lje žureći prema kapeli.

– Tako znači... – odvrati vlasnik saluna. – Do đavola, šta misliš da će reći šerifov pomoćnik, Hori?

Ali Lajens ga nije slušao. Sve njegove misli bile su usredsređene na revolvere Džeka Lia koji su se nalazili u izlogu njegove radnje. Znao je da u okolini ima dosta kauboja koji bi žarko želeli da pripašu oružje čuvenog revolveraša. Kakav bi tek posao bio kada bi se mogao dočepati revolvera koji su ubili Džeka Lia...

Liznuo je usne pomislivši na neočekivanu zaradu koja mu se smešila i udaljio se ne progovorivši ni reč.

Doniger je slegnuo ramenima i krenuo ka šanku. Nije se potrudio da se popne do Rajanove sobe i proveriti šta je sa njim. Ako je Holidej rekao da je revolveraš mrtav, onda je to sigurno bilo tačno. I utoliko bolje, zaključio je bez ikakvog pretvaranja.

Uostalom, o tome ionako ne treba više da razmišlja. Predstojao mu je naporan dan jer će morati da usluži sve koji se budu vraćali sa groblja.

Zato je počeo da sređuje čaše i po ko zn akoji put briše šank.

* * *

– Oh, Dok, zar se sve ovo moralo desiti?

– Ne znam, Rut. U svakom slučaju biće najbolje da sada odete kući. Sahrana je završena, a šta se desilo utvrdiće istraga.

– Ja znam šta se desilo – dobacio je Šed Rejli besno. – Dvojici suludih revolveraša i hulja dozvoljeno je da uđu u grad, a onda je sve krenulo naopako. Trebalo ih je pobiti pre nego što su uspjeli da se približe poštenim ljudima.

– To ne bi mnogo pomoglo, mister Rejli – prokomentarisao je Dok tiho.

– Bi, kakao da ne? Da je tako urađeno moj unuk sada ne bi bio mrtav... Dakle, protiv tih bandita se mora svarno nešto učiniti. Tom Barker je uvek govorio da huljama neće dozvoliti da koraknu u Lorna Krik. Pa ipak... priča se kako je Džeku Liu dao dozvolu da ostane. A baš to je ono što je izazvalo varnicu koja se proširila u požar, zbog toga mali Bili više nije među nama.

Rut je prišla starom i uhvatila ga za ruku.

– Nemojte reći više ni reč, oče. Hajdemo kući i ostavimo Džona da postupi po svom nahođenju.

Stari je duboko uzdahnio i pogledao ka nebu.

– Da, hajdemo kući. Mister Holidej ima svoje probleme, Ben Elabi svoje, svi imaju svoje... – dodao je gundajući i uhvatio svoju snahu pod ruku.

Dok je ćutke krenuo za njima. Pomogao je Rut da se popne u kola i za trenutak zadržao njenu ruku u svojoj.

– Na žalost, nemam reči utehe za ovakve trenutke – kazao je tužnim glasom. – Ali ti znaš kako se osećam, zar ne?

– Znam, Dok.

– Doći ću čim budem mogao – odvratio je tiho. – Ako vam zbog nečeg budem potreban, samo mi javite.

Oboje su klimnuli glavom i Šed Rejli je poterao zapregu.

Dok ih je ispratio pogledom, a onda se uputio prema salunu. Stigao je do vrata baš kada su iznosili telo Hala Rajana. Čim su ga ugledali ljudi su se poštovanjem odmakli, a neko je doviknuo – Odličan potez, mister Holideje. Do đavola, zahvalni smo vam... Ceo grad vam je zahvalan.

Šerifov zamenik Ben Elabi naglo se okrenuo i zainteresovano pogledao čoveka koji je „pohvalio” Doka.

– Zahvalni ste na čemu, Votsone? – upitao je.

Lin Vatson je bio najkrupniji i, uprkos sredovečnim godinama, još uvek najjači čovek u gradu. Nisu ga baš cenili zbog pameti, ali njegova neverovatna snaga je sve to nadoknađivala.

– Zato što je ubio Rajana, Bene. Do đavola, zar je važno kako je to izveo? Važno je da je posao završen, zar ne?

– Nisam ga ja ubio – dobacio je Holidej što je mirnije mogao. – Kada sam ga našao u sobi već je bio mrtav.

Svi ljudi se zgledaše. Iznenaden je bio i pomoćnik šerifa, ali i pričljivi Keš Doniger.

– Ako ga vi niste sredili, ko je onda to učinio, Holideje?

– To ne bih znao – odvratio je Dok lagano, ispod oka posmatrajući lica puna iščekivanja.

– Nisam čuo nikakav pucanj – dobacio je Elabi zamišljeno. – A koliko mi je poznato, u sobu nije ušao niko osim vas.

– Već sam rekao da je bio mrtav kada sam ga našao – ponovio je Holidej za nijansu oštrijim glasom.

Doniger pomirljivo klimnu glavom.

– U redu, u redu, sada to nije ni važno. Drago mi je što nam se taj ubica više neće šepuriti pred nosom – prokomentarisao je vlasnik saluna i izgubio se iza sporednih vrata.

– Pa... neka za sada bude tako – dobacio je Elabi, a onda se okrenuo prema ljudima koji su iznosili Rajana. – Odnosite ga, a posle toga neka mi se jave svi koji su nešto čuli i videli. Rajan je ubijen s leđa, a to je... ubistvo sa predumišljajem ma ko da ga je počinio – dodao je i požurio napolje.

Ostajući okružen ljudima koji su ga posmatrali sa podozrenjem, Dok Holidej se smračio. Opet mu je prokleta sudbina natovarila na vrat sumnju, skrivene poglede i podozrenje. Iako je odavno naučio da živi i ponaša se ne zaviseći od mišljenja drugih, neosnovane sumnje strašno su mu smetale.

IV

Sutradan su Keš Doniger i četvorica članova gradskog odbora posetili Bena Elabija koji je potrošio mnogo vremena da pronađe svedoka Raja-

novog ubistva, ali uzalud. Niko nije ništa čuo ni video.

Doniger je stavio na sto šerifsku značku Toma Barkera i počeo važnim glasom:

– Održali smo sastanak Bene i odlučili da si ti najpogodniji čovek za Tomovo mesto. Dakle, želimo da postaneš naš šerif.

Ben Elabi je pogledao metalnu zvezdu i pomislio na čoveka koju je tolike godine ponosno nosio, uvek postupajući u skladu sa zakletvom koju je položio.

– Nisam siguran da sam sposoban da preuzmem njegovo mesto – odgovorio je.

– Mi mislimo da jesi, Bene – predložio mu je Doniger. – Do vraga, Tom je imao visoko mišljenje o tebi i to nam je stotinu puta rekao! Da je on živ i da je u mogućnosti da bira, sigurno te ne bi zaobišao. Zašto bismo onda mi to učinili?

Ben je pogledao lica ljudi koji su stajali pred njim. Svi su bili ozbiljni, uspešni u svojim poslovima i cenjeni u društvu.

– Ako vi tako mislite onda u pokušati... – promrmljao je tiho.

Doniger se osmehnu i prvi mu pruži ruku.

– Znamo da si dorastao Tomu, Bene, i verujemo da ćeš se ponašati tako da budemo ponosni na tebe.

– Trudiću se koliko god budem mogao – odvratio je mladić prihvatajući čestitke i od ostalih. Posle kraćeg

ljubaznog razgovora, Doniger je ostalima rekao da su slobodni i na taj način pokazao Benu ko je glavni, odnosno, ko je najzaslužniji za njegov izbor. Čim su ostali otišli obratio se novom šerifu poverljivim tonom.

– Želim da progovorimo dve – tri o jednoj stvari, Bene.

– Da? O čemu se radi?

– To je Rajanovo ubistvo, Bene. Holidej je izjavio da sa tim nema ništa.

– Možda jeste, a možda i nije tako. U svakom slučaju, Rajan je mučki ubijen i to treba istražiti.

Doniger je nastavio, ponet svojim mislima.

– S druge strane, niko drugi se nije prijavio da je to učinio, niti postoji sumnja da je to mogao da učini.

– Da se neko prijavio, ja bih ga uhapsio i optužio za ubistvo a predumišljajem, mister Donigere. Taj bi do sada već bio uhapšen.

Vlasnik saluna se iskreno iznenadi.

– Uhapsio bi čoveka zato što je sredio hulju kakav je Rajan?

– Ne sredio, nego mučki ubio. Koliko znamo, on je ustreljen metkom u potiljak, a to je klasično ubistvo sa predumišljajem. Koliko znamo, Rajan je protiv Toma Barkera postupao u samoodbrani, a posle toga je pošteno izazvao Džeka Lia. Činjenica da ih je obojicu ubio još ne znači da je ubica. Ali, nema sumnje da je on hladnokrvno likvidiran.

– Mislim da si nešto zaboravio – komentarisao je Doniger počevši se po bradi. – I to nešto veoma važno.

– Šta?

– Tom Barker je bio predstavnik zakona i niko nije imao pravo da na njega potegne revolver. Dakle, činjenica da je ubio šerifa stavlja Rajana u red teških prestupnika.

– Kako se meni čini, Tom je tu ispao brzoplet. Ne znamo šta se zaista desilo, ali... svakako je bio brzoplet.

– Misliš? A šta je drugo mogao da uradi?

Ben slegnu ramenima.

– Ne znam. Samo... uveren sam da je trebalo da bude umešniji i da stvar drugačije sprovede. Ne, stanite – rekao je podigavši ruku pošto je Ben zaustio nešto da mu odgovori – dozvolite mi da budem jasniji, Keše. Tom je znao da se ne može meriti sa Rajanom. Dakle, trebao je da zatraži pomoć i postupi promišljenije.

Doniger sumnjičavo zavrte glavom i zamišljeno pogleda kroz prozor.

– U svakom slučaju poginuo je vršeći svoju dužnost. Obavljao ju je kako je najbolje znao i umeo i to je najvažnije od svega. Mislim da zbog toga svi treba da ga poštujemo. On se ponosno uzdigao i...

– I izgubio glavu – dobacio je Ben kratko.

– Zar ti ne bi postupio kao Tom? – upita Doniger napetim glasom.

– Ne.

Vlasnik saluna se nekako čudno isprsio i počeo da se poigrava lancićem džepnom sata pri čemu su se njegovi prsti micali neverovatnom lakoćom.

– Pa... bar si iskren – procedio je konačno.

– A to znači? – zapitao je mladić reško.

– U ovom trenutku ne znači ništa naročito, šerife Elabi – odvrati Doniger lukavo se smešeci. – Pustimo to kako jeste, a posle... Pa, videćemo šta će se desiti. – dodao je, lagano se okrenuo i izašao i z kancelarije.

Ben Elabi duboko uzdahnu. Bilo mu je jasno da više neće moći da računa na Donigerovo poverenje. No, to ga nije mnogo brinulo. Seo je za pisać sto, skinuo značku sa košulje i zamišljeno se zagledao u nju. Sada kada je ostao sam upitao se da li je stvarno to želeo i hoće li imati snage da ponesu svu tu odgovornost.

Onda je pomislio na nerazjašnjeno Rajanovo ubistvo, a odmah zatim i na Doka Holideja koji je bio jedini osumnjičeni. Od toga da li će uspeti da reši svoj prvi slučaj zavisiće sav njegov budući autoritet. Iako sada nikoga ne interesuje ko je počinilac, jednoga dana neko će se setiti nerazjašnjenog ubistva i pripisaće ga šerifovoj nesposobnosti. Za čoveka koji namerava da stekne ugled i mesto u društvu to bi bilo sasvim neprihvatljivo.

Laganim korakom je izašao na tren i osmotrio grad. Sve je bilo tiho i mir-

no. Onda se lagano vratio unutra i zatvorio vrata kancelarije.

Izgleda da će njegova prva noć na dužnosti šerifa oblasti Lorna biti topla i depresivno tiha.

* * *

Keš Doniger je napunio čašu Hori Lajensu i pažljivo ga osmotrio.

– Šta te jede, Hori?

– Ništa.

Ovaj odmahnu rukom.

– Tja... pričaj ti to nekom drugom jer te ja suviše dobro poznajem. Istina je da ne „grizeš” i besniš kao što to znaš, ali isto tako je jasno da ne blistaš od zadovoljstva.

Lajens se namršti.

– Zar čovek mora da se ceri i priča bez prestanka da bi se smatralo kako je sve u redu? To su najobičnije gluposti!

– Doniger pažljivo zatvori bocu.

– Kako hoćeš, Hori, meni je zaista svejedno. Ako ipak osetiš potrebu da sa pravim prijateljem prozboriš nekoliko reči, znaš gde me možeš naći – dobacio je pomalo uvređeno, uzeo čistu krpu i počeo da briše kapljice viskija sa šanka. Pritom je pomislio na Rajana, njegove neprijatnu pojavu i još neprijatniji, preteći glas, istovremeno se pitajući kako li se osećao Tom Barker kada se našao licem u lice sa tim čovekom... Da li je zaista bio budala što je sam pokušao da mu se suprotstavi kako je malopre izjavio Ben Elabi? Ili je Barker zai-

sta imao onu vrstu hrabrosti koja je jednom pravom čuvaru reda i zakona potrebna da grad drži pod kontrolom? Hrabrost koju Ben Elabi očigledno nije posedovao.

Doniger je obrisao kapljice viskija i krenuo niz šank. Odjednom više nije bio siguran u novog šerifa niti u pravilnost učinjenog izbora. I to ne samo zbog sumnji probuđenih u njegovom razgovoru sa novim šerifom, već i zbog nečeg drugog što mu je tog trenutka palo na um. Naime, već nekoliko puta čuo je govorkanja da je Elabi zainteresovan za Rut Rejli i tu činjenicu je sada doveo u vezu sa njegovom odlučnošću da traga sa Rajanovim ubicom. Nije li to bio perfidan način da ukloni suparnika? Takva mogućnost otkrivala je jednu, do sada nepoznatu stranu šerifove prirode, a to je sklonost da se koristi zakonom za svoje ciljeve. A takav čovek nije bio dobar za mesto šerifa. Naravno, sve ovo su bile samo pretpostavke pa je za sada odlučio da ćuti, drži oči otvorene i motri.

Stigavši do kraja šanka odmerio je grupu kauboja koji su igrali karte i zaključio da mu oni neće pričinjavati nikakve neprilike. Bio je zadovoljan što je posle Lijeve i Rajanove pogibije grad miran i što će verovatno takav i ostati. Više ga nije brinula ni Horijeva uznemirenost. Uostalom, družili su se tolike godine i znao je da je Lajens uvek nalazio razlog da zbog nečega brine.

Uz glasan uzdah izašao je do magacina, uzeo iz sanduka šest boca viskija, izneo ih napolje i okrenuo se da zaključa vrata. Baš u tom trenutku spazio je konjanika koji je ušao u dvorište, odnosno, prošao pored otvorenih vrata kroz koja je on maločas ušao u hodnik. Po prirodi radoznao, vratio se nazad da vidi o čemu se radi.

Zastao je na pragu i pažljivo osmotrio dvorište obasjano kasnim popodnevnim suncem. Sada je mogao da vidi konjanika koji se zaustavio pored zadnje ograde koja se nalazila u senci. Doniger je uzvadio cigaru iz džepa prsluka, zagrizao vrh i lenjim pokretom je pripalio. Za to vreme konjanik je sjahao, privezao vidice za jedan stub ograde i okrenuo se.

Talas napetosti odjednom je preplavio vlasnika saluna koji je „nemirisao” nevolju. Naime, došljak je bio visok, tamne puti, odeven u grubo odelo koje se nosilo u preriji i brdima. Što je najvažnije, nosio je dva nisko pripasana revolvera kaiševima pričvršćena za butinu. Sasvim lagano, nepoznati je pogledom obuhvatio celo dvorište. Videvši izraz došljakovog lica Doniger se lecnu osećajući se kao da su mu se usta odjednom osušila. Otpuhnuo je oblak dima i povukao se korak nazad u nadi da će ostati neprimećen.

No, već je bilo kasno. Neznanevo iced se iznenada zgrčilo, a istog trenutka

doviknuo je dubokim, nekako „napuklim” glasom.

– Ti tamo, izadi!

Donigeru se učini da mu je srce sišlo u pete. Izvadio je cigaru iz usta kao da će se opeći i pokušao da korakne. Ali, strah ga je toliko paralisao da ga noge nisu slušale.

– Čuo si me – dobacio je glas.

Videći da je vrag odneo šalu, vlasnik saluna je prisilio sebe da zakorači u dvorište.

Stranac ga je osmotrio od glave do pete.

– Jesam li te uplašio, mister? – upitao je.

Keš žurno odmahnu glavom.

– Ne, ni govora. Zašto biste me uplašili?

– Pa... video si me kada sam se zaustavio, a onda si se povukao nazad. Ako se nisi uplašio, onda si se neprijateljski poneo.

– Neprijateljski, mister? – zabrza Keš osmehujući se. – Ne, nije moj običaj da neprijateljski gledam na ljude. – Ja sam Keš Doniger i ovo je moj salon u koji je svako dobrodošao.

Visoki mu lagano priđe.

– Tvoj salon? – zapitao je i zastao ispred ukočenog Keša.

– Naravno, samo moj. Otvara se svako jutro u devet sati i zatvara onda kada gosti zaključe da im je svega dosta, nikako ranije. Ovde su svi jednako ljubazno dočekani. Uostalom, uverite se i sami.

Pogled pronicljivih crnih očiju skrenuo je u hodnik i jedva primetno se osmehnuo ugledavši šest boca viskija.

– Tražim brata – rekao je kratko.

– Zaista? – odvrati Doniger osetivši se za tren lakše. – A kako se on zove, mister?

– Isto kao i ja, Rajan. Samo što je on Hal, a ja sam Bid Rajan.

Preplašeni Keš se iz sve snage trudio da ne pokaže svoje uzbuđenje. Pa zar je svaki zlovoljni, natmureni i opasni revolveraš koji se muvao oko granice morao sa dođe baš u Lorna Krik? Nastojao je da izgleda hladnokrvan, mada je slutio da mu to nije uspelo.

– Ne, niko takav nije bio ovde – kazao je odmahujući glavom. – Bar koliko ja znam... – dodao je neubedljivo.

– Hal voli da pije – nastavio je visoki. – On toliko voli piće da sigurno nije mogao da dođe u neki grad, a da prvo ne potraži salon. Dakle, priseti se malo. Donigere. Jeste da moj brat ne voli da priča, ali je čovek čija pojava se lako ne zaboravlja.

Keš se blede osmehnu – Mnogo kauboja dolazi u moj salon, Rajane. Veliki, mali, tihi, glasni, pričljivi, ćutljivi, svadljivi... Ah, ko bi mogao da zapamti svako lice ili ime!

– Hal je gonio jednog čoveka koji nam se oboma zamerio – nastavio je Bid. – Tražili smo ga u nekoliko gradova i Hal je trebalo da ga pokupi ovde. No, da se tako nešto desilo,

Lorna Krik bi to svakako čuo pošto je moj brat u takvim situacijama veoma glasan.

Doniger proguta „knedlu”. Bio je potpuno zbunjen ne znajući kako da postupi.

– Osim toga, Hal bi me čekao, mister – nastavi Bid podozrivo. – On nije naročito druželjubiv, no kada se radi o njegovom bratu stvari su sasvim drugačije. Pošto me Hal nije sačekao, potražio sam njegovog konja. Nisam ga video ispred saluna niti bilo gde u ulici, ali sam ga našao u gradskoj štali. Pošto nije mogao nigde otići bez konja, to znači da je Hal još uvek u gradu. Dakle, poslednji put te pitam šta je sa mojim bratom, mister?

Doniger liznu suve usne.

– Kako bih, do vraga, ja to mogao da znam kada ga uopšte ne poznajem? Možda ga čak nisam ni vudeo, a možda nije ni došao u ovaj grad. Uostalom, možda mu je neko ukrao konja. Ko zna šta još može da bude... A sada bih morao da krenem jer treba da poslužim goste – završio je Doniger nameravajući da se okrene i ode.

Istoga trenutka Rajanova teška ruka spustila mu se na rame.

– Ovde mi nešto zaudara, zar ne, mister? Izgleda da se desilo nešto što bi trebalo da znam.

Vlasnik saluna je bolno zgrčio lice i još jednom odmahnuo glavom.

– Ako mislite da se desilo nešto posebno, zašto ne potražite šerifa? Ja sam poslovan čovek i ne želim ne-

prilike. A sada bih molio da me pustite na miru.

Na Donigerovo iznenađenje, Bid Rajan mu je je sklonio ruku sa ramena. Kada je sledećeg trenutka trebalo da krene, dugonja ga je snažno udario po licu. Kolena su mu klecnula i istog trenutka se srušio na zemlju...

Još uvek je bio pri svesti kada se Rajan vratio u dvorište noseći u rukama dve boce viskija. Izveo je konja do privezišta na ulici, a onda se vratio u dvorište, popeo uz visoke stepenice na verandu odakle je pijucjajući viski mogao da posmatra grad.

* * *

Kasnije te večeri Holidej je doživeo još jedno iznenađenje. Tek što je završio večeru na vratima restorana pojavili su se Šed i Rut Rejli. Oboje su bili izuzetno ozbiljni. Učtivo su ga pozdravili, a onda seli i naručili kafu. Kada se konobar udaljio, Šed je progovorio – Odlučili smo da večeras dođemo u grad i raščistimo neke stvari, Holideje.

Dok je za tren podigao obrve i izvadio cigaretu iz tabakere. Kresnuo je palidrvce i prinoseći plamen vrhu cigare pažljivije pogledao Rut, a zatim starog Rejlja. Imao je utisak da je ovom iznenadnom dolasku prethodio razgovor između njih i da je on bio deo tog razgovora. Naslutio je i zbog čega. Izgleda da je stari konačno shvatio da između njega i Rut nešto postoji.

– Da odmah pređemo na stvar – počeo je Šed. – Mada sam već izvesno vreme naslućivao, proteklih dana sam zaključio da Rut i vi... da niste ravnodušni jedno prema drugom.

Dok se promiseškoljio u stolici kao da želi nešto da kaže, ali je Šed prekinuo pokretom ruke.

– Ne mislim da je to nešto loše, to nikako. Rut je mlada žena i jasno je da je kad – tad morala naći nekog čoveka. Igrom slučaja život je udesio da to budete vi i da se to desi baš u ovom trenutku.

Holidej zamišljeno klimnu glavom.

– Sada je Rutin položaj malo komplikovan – nastavio je Šed i ozbiljno ga odmerio. – Ona više ne može ostati na ranču. A to ni ne želi. Bez obzira na mene i moju samoću, mora misliti o sebi svojoj budućnosti. Ja jesam star ali... kako da kažem, moglo bi da bude raznih govorkanja. Razumete šta hoću da kažem?

Holidej se namrštio, ali nije rekao ništa. Rut ga je posmatrala sa otvorenim nežnošću i toplinom kao što to nikada ranije nije činila. Činilo mu se da je odjednom bila na pragu odluke koju je dosta dugo očekivala. On se osetio nelagodno. Naslućivao je kuda to vodi i unapred znao ishod.

– Da budem sasvim otvoren, Holideje, došli smo ovde da nešto predložimo. Tačnije, da vam lično nešto predložim. Ja volim Rut kao svoju kćer i voljan sam da prodam deo krda i da joj dam taj novac kako bi počela novi

život. A pošto se vas dvoje volite, najbolje bi bilo da ga počne sa vama. I još nešto! Suma koju nameravam da joj dam nije mala. Mislim da će biti dovoljna da odete negde daleko i počnete iz početka.

Dok oseti grč u stomaku. Iako je upozoravao Rut da od njega ništa ne očekuje, ona je ipak podlegla ličnim željama i... Šedov predlog je naišao na plodno tlo.

– Ja ne mogu da živim sa uspomenama, Dok – kazala je mlada žena tiho. – Jednostavno... moram da odem odavde. Možda nisam ono što želiš, ali dovoljno sam zrela da ti se prilagodim. Možemo otputovati u Kaliforniju i neko veeme provesti tamo. Taman toliko da vidimo možemo li se uklopiti i...

Oborila je oči, uzdahnula i pognula glavu. Dok Holidej je shvatio koliko joj je moralo biti teško da pred Šedom govori o svojim osećanjima. To je bila svojevrсна hrabrost i on je bio ponosan zbog činjenice da mu je jedna tako hrabra i odlučna žena poklonila svoju ljubav. No, istovremeno ju je i žalio zbog uzaludnog traćenja te hrabrosti, odnosno, uzaludnog truda da njegovu sudbinu skrene u mirnije vode. Pored svih ranijih razloga, njegovoj odluci da prihvati Šedov predlog, sada je na putu stajao još jedan.

– Možda sve i nije baš tako prosto – rekao je.

Šed je zamišljeno nabrao obrve.

– Ne vidim zašto ne bi bilo jednostavno, Holideje. Vi volite Rut, zar ne?

Mlada žena je porumenela, ali nije podigla glavu.

– Naravno – odvrati Dok krako.

– Svakako da mi je draga.

– Onda više nema o čemu da se razgovara. Pakujte svoje stvari, Rut će spakovati svoje, a ja ću sutra iz banke uzeti nešto novca koju ću vam dati. Kroz mesec dana počinje dogon stoke i kao što to radim svake godine, poteraću svoje krdo na pijacu. Polovinu onoga što dobijem poslaću vam tamo gde budete želeli. To je samo pitanje nedelja i mislim da će vam taj period biti dovoljan da sazrite i donesete odluku.

Dok je ustao i lagano obišao oko stola.

– Ne mogu otići odavde – rekao je.

Rut ga zbunjeno pogleda:

– Ne možeš? – ponovila je. – Zbog čega?

– Zbog grada, a još više zbog sebe.

Eut ispod oka pogledala u starog na čijem liceu se jasno videlo iznenađenje pomešano sa nezadovoljstvom. No, prkosno je isturio bradu pokazujući da ne namerava da odstupi.

– Holideje, shvatite jedno. Meni je veoma stalo da Rut bude srećna i sve ostalo nije važno. Prema tome, spakujte se i pođite. Idite negde daleko gde vas niko ne poznaje i gde vas neće naći neki novi Rajan ili Džek Li. Neka sve ide do đavola, mladiću.

Zato se otretznite i što pre idite iz ovog grada!

– Nije samo stvar u tome, mister Rejli. Kada sam pomenuo grad mislio sam na nešto drugo. Naime, znate da je Hal Rajan ubijen s leđa i čuli ste kako mnogi misle da sam ja to učinio. Ako sada odem, svi će biti uvereni da sam krivac i da sam zbog toga pobe-gao. A tako nešto već ne bih mogao da podnesem.

– Šta vas se tiče šta će ljudi misliti? Šta vi uopšt dugujete građanima ovoga grada? Ništa. Uostalom, sve to neće imati nikakvog značaja ako ode-te u Kaliforniju.

– Imaće značaja gde god da se budem nalazio – odvratio je Dok prilazeći Rut i pomažući joj da ustane.

– Ti znaš kako razmišljam, zar ne? A sada mi je na leđa natovereno i ovo ubistvo.

– Sve to nije važno – naglasio je Šed odlučno. – Bolje je uživati loš glas nego ostati mrtav na ulici. Poslušajte savet starijeg čoveka, mladiću. Kada korist od toga ako Rut ostane da tu-guje nad vašim lešom? Njoj je stvarno dosta toga. Ne budite budala.

Holidej se ispravio do pune visine i uzvratio starom odlučan pogled.

– Sada ne mogu da pođem – ponovio je odlučno. – Možda će stvari izgledati drugačije kada otkrijem Rajanovog ubicu. U svakom slučaju, potrebno mi je bar toliko vremena da skinem sum-nju sa sebe.

Stari Šed je shvatio da više nije potrebe za bilo kakvim ubeđivanjem. Zato se bez reči okrenuo i ljutitim korakom krenuo ka izlazu.

Rut ga je molećivo pogledala.

– Čekaću te, Dok, ali to neće biti dugo – kazala je tiho. – Imaš na umu da mi je dosta i da moram da odem odavde.

Dok ju je nežno uzeo za ruku i bez reči ispratio do vrata.

Za to vreme, Šed Rejli se već popeo na sedišta kola i uzeo uzde u ruke. Nije se pokrenuo niti još koji put pogledao u Hilideja. Čim je Rut sela pored njega poterao je konja u trk.

V

Hori Lajens je odlučio da se više ne brine, odnosno, ne čeka da se Keš Doniger vrati za šank. Da je Tom Barker živ, Lajens bi dva puta razmislio pre nego što bi revolvere Hala Rajana stavio do revolvera Džeka Lia. Ali pomisao na moguću zaradu bila je suviše snažna da nije mogao da odoli. U jednom trenutku je pomislio na Bena Elabija... Šta ako se bude ljutio?

Ali, Ben Elabi nije ono što je bio Barker.

Zato je žurno napustio salon i stigavši kući, brzo preuredio izlog stavivši u njega i drugi par revolvera sa najvažnijim podacima. Svako ko bude tuda prošao neće moći da ih ne primećti, a glas o tome brzo će se proširiti.

Jedino se brinuo s kojom cenom će početi prodaju. Zato će angažovati štalskog momka Džoš Harvija da održava tempo prodaje, ali da se pojavi i kao tobožnji kupac. Harvi će biti zadovoljan sa nekoliko čašica pića, a tobožnje kritičare podsetiće na to da su obojica bili revolveraši i da su ova-ko nešto već odavno zaslužili.

Baš kada je zatvarao vrata trgovine naišao je novi šerif. On se odmah zagledao u izlog ibez oklevanja upitao – Šta je ovo, Lajense?

– Ono što vidiš, Elabi – odvratio je Hori kratko, gotovo mrzovoljno. On, naime, nikada nije imao dobro mišljenje o Elabiju. Barker je bio kičma grada i njegov kamen temeljac. Za Lajensa, Elabi je bio limunada.

Ovaj kao da je to osetio. Još jednom je sa negodovanjem odmerio izlog i ljutito upitao – Zar hoćete da pravite pare na tuđoj nesreći, Lajense?

Ovaj se leđima naslonio na izlog.

– Liove revolvere kupio sam još kada on je došao u grad. Sam Barker je dogovorio tu kupoprodaju. I šta bi ti sada želeo da učinim? Da sve zaboravim i odrekнем se novca?

Novi šerif odmahnu glavom.

– Ipak nećete održati tu javnu prodaju. Zar hoćete da se kauboји svadaju oko toga ko će imati privilegiju da kupi komade oružja mrtvih revolveraša?

– Ti su dobri revolveri.

– Nema sumnje da su dobri – potvrdi Ben tmurno. – Ali za ubijanje, zar ne? Pobogu, sklanjajte ih iz tog izloga!

– Ne izdiri se na mene, zameniče – prasnuo je sada Lajens. – Ja sam poslovan čovek i kao takav...

– A ja sam od pre jednog sata šerif i treba da me poslušate, mister. – Ako to ne učinite, sam ću razbiti izlog i uzeti ih.

No, Hori nije popuštao.

– Ako ih uzmeš onda ćeš morati da ih platiš, Elabi. Ali mišljenja o njihovoj vrednosti nam se sigurno ne podudaraju. Li i Rajan su bili čuveni revolveraši i zato...

– Za slučaj da ste to zaboravili, – obojica su bili ubice i nevaljalci – prekinuo ga je Elabi odlučno. – Prokleti Rajan je ubio šerifa Toma Barkera. Osim toga, nedužni momčić poginuo je od kuršuma ispaljenog iz jednog od Liovih revolvera. Hoćeš li sve ovo pomenuti na toj prodaju?

Lajens je pocrveneo i otkopčao prvo dugme na košulji.

– Zato ih izvadite napolje – dobacio je udaljavajući se.

Tek što je prešao desetak koraka, začulo se kloparanje točkova i u grad je ušla diližansa obavijena oblakom prašine. Posle nekoliko trenutaka oblak se razišao i vrata su se škripeći otvorila. Iz kola je izašla jedna mlada žena sa devojčicom i jedan postariji čovek sa štapom u ruci. Nekoliko radoznalaca i trojica kauboja dočekali su mladu ženu oduševljenim uzvici-

ma na što je ona porumenela do ušiju i počela zbunjeno da se osvrće.

Tom trenutku trotoarom je prolazio Dok Holidej. Spazivši ženinu zbunjenu, probio se kroz gomilu i skinuvši šešir, zapitao da li joj može pomoći.

Na njenom licu pojavio se izraz olakšanja zbog prisustva jednog uglađenog džentlmena.

– Ovde je trebalo da me sačeka Karver Holms – kazala je. – Možda ga poznajete, mister?

Holms je bio jedan od kauboja koji retko svraćao u grad, ali ga je Holidej poznavao zbog jedne kratke tuče u kojoj su obojica bili prinuđeni da učestvuju. Holms je bio krupan, snažan mladić, izuzetno vredan i ozbiljan. Puno je radio a njegov mali ranč u zapadnom delu doline bio je zaista uzoran.

– Da, slučajno znam Korvera – odvratio je klimnuvši glavom. – Vi ste mu rođaka?

Mlada žena je ponovo porumenela i zaštitnički prigrllila devojčicu.

– Ja... ja treba da se udam za njega.

Holidej se priseti salunskih priča o tome koliko je Holms posvećen radu, ali i o činjenici da mladi čovek pet godina nije napuštao oblast Lorna Krika. I pre nego što je uspeo još nešto da zapita, gomila radoznalaca se razdvojila i pred njim se pojavio zadihani Holms. Tek tada je Holidej zaključio da je ova stidljiva i lepuškasta žena u stvari udavača „preko pošte”.

Karver Holms je skinuo svoj šešir i pokušao da otrese prašinu sa odela.

– Elza Kal? – zapitao je.

Ona ga je za trenutak bojažljivo pogledala, a zatim se stidljivo osmehnula.

– Da, ja sam – uspela je da kaže.

Istoga časa iz pozadine se začu muški glas pun divljenja.

– Do đavola, Karver je zaista uradio ono što je rekao! I pogledajte kakvu nagradu je izvukao!

Mladi kauboj se hitro okrenuo i ljutitim pogledom odmerio prisutne radoznalce.

– Ako neko ima bilo šta da kaže, sada mu se za to pruža prilika. Koliko nema, onda neka drži jezik za zubima.

Pošto nije dobio odgovor, on pogleda u mladu ženu i dobaci – Možemo li sada krenuti?

– Naravno – odvratila je Elza Kal i tom prilikom skinula šešir oslobađajući tako sapove guste crne kose koji joj padala na ramena.

U Karverovim očima bljesnulo je divljenje.

– Evo, odmah krećemo – dobacio je uzimajući ženinu torbu. Prethodno se blago nasmešio i pomilovao devojčicu po obrazu.

– Imaće dobru, finu ženu – prokomentarisao je neko pored Holideja. On se okrenuo i pred sobom ugledao čoveka sa štapom od bambusa koji je takođe doputovao diližansom.

– U putu smo dosta razgovarali. Dva puta je htela da siđe i vrati se, ali nije imala gde.

Dok ga pažljivo odmeri.

– Na putu odakle?

Čovek žmirnu.

– Da li se to odnosi na nju ili na mene?

– Na vas.

– Ja dolazim iz Tulsa Sitija, a pre toga sam bio u Larembiju.

– A čime se bavite? – umešao se šerif Elabi koji je u međuvremenu prišao.

– Svim i svačim, ali najviše trgovinom. Ja sam trgovački putnik, ako vam to nešto znači. Čekajte, odmah ću uzeti svoju torbu i častiću vas pićem. Volim kada se po dolasku u grad odmah upoznam sa šerifom jer tako mogu...

– Elabi, moram da govorim sa tobom! – upao mu je u reč užurbani Keš Doniger. – Odmah!

Putnik je ravnodušno odmerio Donigera i dobacio – Biću u salunu, šerife Elabi – dobacio je. – Pridružite mi se – dodao je i lagano se udaljio.

– Bene, maločas me neki tip udario iz čistog mira. Nije imao nikakvog razloga za tako nešto. Osim toga, ukrao mi je dve boce viskija.

Elabi glasno uzdahnu.

– Kada i gde se to desilo, Keše?

– U mom salunu, gde bi drugde? Hoćeš i da ti kažem njegovo ime?

Novi šerif zabrinuto klimnu glavom. Koliko je znao, Keš Doniger je svojim

pritužbama uvek gnjavio Toma Barkera. Naime, vlasnik saluna bio je od one vrste čangrizavih ljudi kojima je smetalo sve i svašta pa je bio uveren da je ovo jedna od tih situacija. Želeo je da umiri Donigera, ali i da se pridruži pridošlici koji ga je na neki način zainteresovao.

– On se zove Bid Rajan, eto ko je on – dobacio je ljutiti Doniger. – Da, da, brat Hala Rajana – dodao je videći da se Elabi namrštio. – Oh, bože, to samo znači da se pojavila još jedna hulja i razbojnik koji me je pritom pokrao i prebio bez ikakvog razloga!

I sada mi reci šta ćeš učiniti povodom toga, šerife?

Ben je bacio pogled prema salunu ne znajući šta da preduzme. Zaista, u tom trenutku je izgledao kao čovek koji se našao pred nepremostivim problemom...

– Dakle? – navaljivao je nestrpljivi Keš. – Hoćeš li postupiti kao Tom i potražiti tog prokletog Rajana ili nameravaš da ostaneš ovde i vrtiš palčevima?

– Gde je Rajan sada? – zapita Elabi nervozno.

– Otkud bih ja to znao? Nađi ga, uzmi mu novac za viski koji mi je oteo i zatvori ga u ćeliju. Ja ću nešto kasnije podneti tužbu za napad i krađu.

– Za napad i krađu?

– Nego šta?

U tom trenutku odnekud je iskrsnuo Holi Lajens, namršteno ih odmerio i bez reči ušao u salun.

– U redu, pođi sa mnom i pokaži mi tog tipa – rekao je novi šerif Donigeru.

Vlasnik saluna se trgao i pomalo uplašeno uzmakao.

– Ja nisam revolveraš, Elabi, već najobičniji miran građanin. Ako bude neke gužve nemoj od mene očekivati da rizikujem glavu zbog tipa kakav je Bid Rajan.

Ben se napravio da ga nije čuo i ćutke krenuo ka salunu. Za trenutak je zastao da proverii revolver, a onda snažno gurnuo leprir – vrata.

– Vidiš li ga? – zapitao je Donigera prelazeći pogledom preko posetilaca za šankom i stolovima.

– Nije ovde – odvrati vlasnik saluna sa uzdahom. – Da je drugačije, misliš li da bih tako mirno stajao? Prokleti bandit! Mora biti da je negde u blizini i sigurno će se vratiti. Pitao je za brata, ali mu ništa nisam rekao. To će me dovesti u grdnu nepriliku jer će se on i dalje raspitivati, a neka budala će verovatno istrtljati o svemu. I šta sledi? Ako me ponovo vidi shvatiće da sam lagao, a onda? Oh, bože, ne verujem da se sve ovo meni dešava...

Elabi je prišao šanku, svestan da samo mali broj primećuje zvezdu na njegovim grudima. Zato se prošetao do kraja prostorije i vratio nazad malo neprirodno isturenih grudi i pun samopouzdanja kao da je želeo da pokaže da sada on lično predstavlja novu vlast.

– Javi mi kada ga budeš video – dobacio je ponovo prišavši Donigeru.

– Da ti javim? Prokletstvo... A kuda ti ideš?

– Biću u blizini – odvratio je mladi Ben Elabi i mirnim, odlučnim korakom izašao napolje. Lagano je prešao ulicu pokušavajući da se smiri. Bio je ispunjen nadom i poletom, ali i uplašen strepeći od nove opasnosti sa kojom će morati da se suoči. Naravno, sve je drugačije izgledalo kada je pored sebe imao Toma Barkera.

Sa druge strane, novi položaj davao mu je značaj i ugled koji do tog trenutka nije imao. Sada će moći da pokaže svoje simpatije prema Rut i neće se osećati manje vrednim pred tipovima kao što je Dok Holidej. Konačno je imao ime i titulu i bio čovek za koga će se još čuti. Da, samo ako dotle poživim, pomislio je osećajući kako ga ponovo zahvata talas malodušnosti. Jer, Divlji zapad bio je pun tipova Rajanovog kova.

Ubrzao je korak i nastavio sredinom glavne ulice. Prošao je pored trgovine Horijsa Lajensa i primetio da su revolveri sklonjeni iz izloga. Bar jedna stvar je toga dana završena onako kako je on rekao.

Konačno je stigao do zgrade zatvora i lagano otključao vrata kancelarije. Seo je za sto i otvorio dnevnik Toma Barkera...

VI

Šed Rejli je ispijao svoje piće na jednom, a Hori Lajens na drugom kraju šanka. Keš Doniger je ćutke služio

goste, ne mogavši da sakrije nervozu i česte poglede prema leptir – vratima. U salunu je vladala neuobičajena tišina i niko nije igrao karte.

Oko osam sati ušao je Dok Holidej, poručio piće i seo za jedan sto leđima okrenut ka zidu. Doniger ga je nekoliko puta osmotrio ispod oka i zaključio da je pustolov veoma neraspoložen. A to nije dobro, pomislio je, taj gnev moraće na nekoga da se izlije...

Bid Rajan se pojavio u salunu dvadesetak minuta kasnije. Ušao je kroz bočna sporedna vrata i stigao do šanka pre nego što ga je vlasnik saluna video. Kada ga je spazio, Doniger je ispustio flašu viskija koju je držao u ruci i prigušeno jauknuo.

Rajan se osmehnuo, stavio nešto sitnine na šank i drsko odmerio sve prisutne. Pogled mu još ni nje ni „stigao” do Holideja kada mu je ovaj dobio – Izgubio si svoj štit, Rajane. Tvoj brat je mrtav.

Ovaj se vidljivo trgao i hitro okrenuo prema mestu gde je sedeo Dok odmeravajući ga ledenim pogledom.

– Hal je mrtav – promrmljao je Bid zbunjeno.

– Da, baš tako – dobio je Dok nehajno. – A ni ti nećeš umaći smrti, Rajane.

– Ništa ti nisam učinio – odvratio je revolveraš glasom koji je podrhtavao.

Videvši da na licu revolveraša nema ni trunke borbenosti, Keš Doniger sinu. Sada je sa mnogo više pošto-

vanja gledao na Doka i bio sklon da poveruje u sve one priče koje je čuo o njemu. Doduše, njegovo držanje u Lorna Kriku nije se poklapalo sa svim tim glasinama, ali sada... sada je na sve počeo da gleda drugačije.

– Ne, meni zaista nisi učinio ništa iz prostog razloga što to nisi ni mogao – odbrusio mu je Dok mirno. – Ali, naneo si zlo mnogim drugim ljudima, zar ne? Ti i tvoj bedni, krvožedni brat!

– Ti si ubio Hala?

– Ne, ali neću ni liti suze za njim. Hoćeš li ti?

Bid Rajan stisnu pesnice i oprezno pogleda oko sebe. Znao je da su svi oko njega neprijateljski raspoloženi i da mora da bude pažljiv.

On ti, u svakom slučaju, ne može učiniti nikakvo zlo, Holideje. A ni ja ne želim da imam bilo kakve veze sa tobom.

Dok se glasno nasmeja. Iako mu je pogled bio hladan poput leda, izgledao je nekako... privlačno tako siguran u sebe, savršeno miran i... nedostižan.

– Ti si došao do jedne tačke svog lupeškog života kada više nije važno šta želiš, a šta ne želiš, Rajane. Koliko ljudi ste ti i Hal ubili? Petoricu? Šestoricu? Ili možda još više?

Revolveraš pogleda prema sporednom izlazu.

– Ne gledaj u vrata jer te ona neće nikuda odvesti, mister.

Bid proguta knedlu. Bilo je malo neobično, ali činilo se kao da je prvi put u životu osetio šta je pravi strah. Ipak je pokušao da se isprsi i svom držanju da pečat lažne hrabrosti.

– Ido do đavola, Holideje. Naši putevi se više nikada ne moraju ukrstiti.

– Ali, bilo je suđeno da se ukrste. Samo, znaš da mrzim hulje i smatram da je svet lepši bez njih.

Rajan je liznuo usne i pogledao u Keša Donigera kao da je od njega tražio podršku i pomoć. Što se tiče vlasnika saluna, on ga je žmureći odmerio, jedva se suzdržavajući da ne pokaže zadovoljstvo što se revolveraš nalazi u ovakvom položaju. Bilo je očigledno da se plaši Holideja i da se za njega samog stvari ne razvijaju baš najbolje. Možda čak i bude ubijen... Zaista! Ne bi mu bilo žao da se nešto slično desi. Naprotiv, uživao je u takvoj mogućnosti.

– Nećeš me prinuditi da potegnem revolver, Holideje – dobacio je Rajan.

– Nisam to ni nameravao. Oduvek sam smatrao da si hulja i da nije vredno prljati ruke sa tobom. Isto kao i u slučaju tvoga brata.

– Hal je mrtav.

– Tako je najbolje. Pre toga je ubio Džeka Lia.

– Koliko znam, ti nisi mario za Džeka – odvratio je Bid Rajan.. – Što je onda važno ko ga je poslao na onaj svet, ti ili Hal?

– Važno je jer ja to ne bih uradio – prokomentarisao je Holidej mirno.

– Li me je ubedio da će promeniti način života. Razgovarali smo o svemu kada sam ga nedavno sreo u Kridu. U stvari, već se povukao ali se brinuo zbog situacije jer je znao da ste mu na tragu. Rekao mi je još da ga gonite samo zbog zareza na dršci pištolja, ništa više. Hm... Hal je želeo da stekne slavu, zar ne? A tebi je bilo važno da ostaneš u njegovoj senci, jer ti je tu najsigurnije. Ali šta se desilo? Njega nema, a ti si ostao sam na čistini. I šta ćemo sada?

Rajan je odjednom digao obe ruke uvis.

– Nije tvoj stil da hladnokrvno ubiješ nekoga, Holideje. Uostalom, nemam nameru da potegnem revolver na tebe. Naprotiv, ja ću se sada okrenuti i izaći. Kada izađem, nastaviću da hodam.

Na Dokovom čelu pojavila se duboka bora.

– Dakle, priznaćeš da si kukavica? – upitao je prilazeći.

Rajan se osmehnuo krajičkom usana.

– Nazovi to kako hoćeš, Holideje, meni je važno da ostanem živ. Sada izlazim napolje.

– A šta je sa Elabijem?

– Nisam ga video niti to želim. Na kraju krajeva, svejedno je da li je Hal ubijen u njegovom ili u nekom drugom gradu. U svakom slučaju, on nije imao veze sa Halovim ubistvom.

Keš Doniger ih je slušao i čudio se. Naime, Rajan je tu pokazao veliko lu-

kavstvo: znao je da Holidej nije hladnokrvni ubica i ponašao se tako da je uspeo da ostane živ. Naravno, vlasniku saluna bilo je krivo što se revolveraš izvukao. Glasno je uzdahnulo osećajući se kao pokraden. A onda... onda se setio da je zaista pokraden.

– Dužan mi je za dve flaše viskija – brzo je dobacio gledajući u Holideja.

– Da li je to tačno? – dobaci Dok još uvek hladno odmeravajući Rajana.

– Naravno da jeste – ubacio se Doniger pre nego što je revolveraš mogao bilo šta da kaže. – Došao je u moj salun, zlostavljao me i na kraju me onesvestio udarcem po glavi. Zatim je ukrao dve boce mog najboljeg viskija.

– Plati čoveku što mu duguješ – naredi Holidej resko.

Rajan je neodlučno izvadio nešto novca iz džepa košulje i bacio ga na šank. Nestrpljivi Doniger je brzo pokupio novčanice i prebrojao ih.

– Nemaš dovoljno – rekao je. – Nedostaju ti još dva dolara.

– Nemam više... – jedva je izustio revolveraš.

Holidej mu je odjednom prišao sasvim blizu i udario ga pesnicom u lice.

Ovaj je pao na pod, a zatim nadlanicim obrisao krv sa usana. Ležeći na podu lukavo se osmehnuo, a onda ustao i odrečno odmahnuo glavom.

– Neću da potegnem. Ne možeš me izazvati – dobacio je hladno.

– Onda se gubi! – odbrusio mu je Dok. – Odlazi i ne osvrći se za sobom! Ako slučajno čujem da si negde, bilo gde, nekome naneo zlo, znaj da mi nećeš umaći.

Rajan je ustao, podigao šešir sa zemlje, smrknuto odmerio krčmara i... izašao.

– Hej, ja ga ne bih pustio da ovako ode! – uzviknuo je Doniger. – Ljudi njegovog kova često znaju da...

– Znam ljude njegovog kova – presekao ga je Dok, ispio brendi do kraja, a zatim odlučnim korakom izašao iz saluna.

* * *

Bid Rajan je osedlao konja u polumraku štalskog dvorišta, svestan da štalar Džordž Harvi prati svaki njegov pokret. Pošto nije imao novca, nije ni nameravao da plati za čuvanje konja. Osim toga, primetio je da Harvi pomalo omamljen pićem i na brzinu zaključio da bi jedan blag udarac drškom pištolja mogao sve da sredi. Posle toga je nameravao da potraži Bena Elabija, dozna od njega šta se u stvari dogodilo sa Halom, a posle toga sredi onog prokletog Holideja. Naravno, likvidirao bi ga na svoj način... metkom u leđa.

Pritežući kolan video je kako se Harvi naslonio na dovratnik i pomno posmatrao sve oko sebe, kao na osmatračnici. Kako ću ga samo tresnuti, pomislio je i jedva primetno se

osmehnuo, unapred uživajući što će se bar na nekome iskaliti.

Ali Harvi nije bio toliko pijan ili neiskusn da ne bi naslutio šta se mota po Rajanovoj glavi. Imao je posla sa svakvim lupežima, prevarantima, malim i velikim lopovima tako da je već izdaleka mogao da prepozna ko pripada tom soju. Iz iskustva je znao da pri traženju novca mora biti posebno oprezan.

Za to vreme, Rajan je završio sedlanje konja i izveo ga iz ograđenog prostora. Još jednom je ispod oka osmotrio Harvija naslonjenog na dovratnik, obasjanog velikom žutom petrolejkom. Pokretom čoveka koji se ne žuri, prebacio je vođice preko motke privezišta, mašio se rukom za džep i zapitao – Koliko ti dugujem, mister?

– Onoliko koliko sam rekao kada si došao.

– Dakle, dolar po?

Harvi je mirno klimnuo glavom i Rajan je zvecnuo preostalim sitninom u džepu, a zatim se približi svetlosti. Zatim je munjevitim pokretom izvukao revolver iz futrole i udario njime Harvija po glavi.

– Glupak – promrmľjao je kada se štalski momak srušio na zemlju. Odvezao je vođice sa privezišta i baš kada je hteo da uzjaše, ugledao je Holideja kako izlazi iz jedne sporedne ulice. Ne časeći ni časa, vinuo se u sedlo i poterao konja prema Doku.

– Odlazim iz grada kao što sam i rekao.

– Vidim – odvrati Džordžijanac mirno. – Ipak sam hteo da proverim. Bez podvala i mutnih radnji.

– Već sam rekao da ne želim da imam veze sa tobom, Holideje. Ako si ti na jednoj, ja ću biti na drugoj strani sveta.

Dok se zadovoljno osmehnuo. Veoma dobro je poznavao takve tipove i savršeno dobro je znao da bi ga Rajan hladnokrvno ubio samo ako bi mu se za to pružila i najmanja prilika. No, on nije imao nameru da mu da takvu šansu. Naslonio se na zid zgrade uživajući u strahu i mržnji koje su izbijale iz revolveraševog pogleda. Ko zna, možda će se posle poniženja koje je doživeo Bid promeniti i biti oprezniji, a moglo bi se desiti da odluči da zauvek ostavi revolvere i tu, u Lorna Kriku, završi svoj zločinački put..

A onda se desilo nešto sasvim neočekivano.

Kroz tišinu noći odjeknuo je pucanj i Bid Rajan je izbačen iz sedla kao udaren džinovskom pesnicom. Telo mu se nekako neprirodno izvilo i uz potmulo stenjanje svom težinom tresnulo na zemlju.

Holidej je iznenađeno ustuknuo, ali je već sledećeg trenutka ugledao siluetu nekog čoveka koji se trkom udaljavao od zida štale. Hitro je poglegao revolver i ispalio hitac za njim. Promašio je, a prilika je zamakla u tamnu i neprozirnu noć.

Naravno, bez razmišljanja je potrčao za njim. Prešao je jedva desetak metara kada je iza sebe začuo glasan povik – Stoj, ni koraka dalje!

U mestu je zastao i okrenuo se.

Nedaleko od njega stajao je šerif Elabi široko razmaknutih nogu sa uperenim revolverom u rukama.

– Ne mešajte se u ovo, Elabi.

Šerif se pravio kao da nije čuo.

– Samo se maknite i ja ću vas ustreliti – odvratio je je prilazeći Rajanovom telu i pose toga ga vrhom čizme okrećući na leđa.. Telo bez pokreta i ukočen, staklast pogled kazali su više od svih reči.

– Uzeću vaš revolver, Holideje.

– Moj revolver? A zbog čega? – začudio se Dok.

– Još pitate? Hm... bez obzira kakva je hulja bio Rajan, moraćete da odgovarate za njegovu smrt.

U međuvremenu se na ulici skupilo već prilično ljudi.

– Šta? – iskreno se iznenadio Holidej. – Želite da kažete da sam ga ja ubio?

– Kažem samo da mi predate vaš revolver, mister. Smesta!

Videvši da mu u tom trenutku ne preostaje ništa drugo, Holidej je pružio revolver koji mu je Elabi prilično grubo zgrabio iz ruke, a onda koračno unazad.

Dok pokaza rukom u mrak.

– Vaš ubica je tamo negde, šerife. Sigurno ste ga videli ili čuli.

– Čuo sam pucanj i odmah zatim video kako je Rajan pao iz sedla. Onda ste vi pokušali da pobegnete. Ako želite da tvrdite nešto drugo, kasnije ćete za to imati prilike. A sada napred! – povikao je šerif, revolverom gurnuo Holideja u leđa i probijajući se kroz gužvu, pošao sa njim prema zgradi zatvora.

VII

Dok Holidej je stajao iza rešetaka ćelije i pokušavao da obuzda bes. Džo Harvi je pronađen onesvešćen, a pošto su ga povratili, doveli su ga u šerifovu kancelariju. Tu je ispričao ga je Rajan udario revolverom po glavi i onesvestio tako da posle toga nije ništa ni video ni čuo. Kada je Harvi otišao, Keš Doniger koji je dojurio čim je čuo šta se dešava, zbunjeno je pogledao Doka.

– Zašto ste to učinili, mister? Pa vi ste u svako doba mogli da se obračunate sa Rajanom. To ste dokazali u salunu.

– Pa to je ono što nepretano pokušavam da objasnim. Mogao sam srediti Rajana kad god sam hteo. Dakle, zašto bih ga ubio s leđa i izložio se ovoj blamaži?

Doniger je slegnuo ramenima i pokazao na Elabija.

– Šerif može da posvedoči samo ono što je video i čuo, mister Holideje. On kaže da je čuo dva pucnja, kao uostalom i mi, a onda vas video kako be-

žite. Šta posle svega čovek može da pomisli?

– Mislite šta hoćete – odbrusi Holidej oštro. – Kažem vam da je neko iz mraka ubio Rajana. Bio sakriven iza ugla štale, dobro sam video. Čak sam ispalio jedan hitac u njega, odnosno njegovu siluetu. Ne znam da li sam ga pogodio ili ne, ali sam potrčao za njim – dodao je gnevno odmerivši Elabija. – Možda bih ga i stigao da me vaš revnosti šerif nije u tome sprečio.

Keš Doniger je duboko uzdahnio.

– Vidite, meni stvar ne izgleda baš tako, mister Holideje. Žao mi je što to moram da kažem ali, eto... Lično smatram da je sasvim dobro što je Bid Rajan mrtav, ali ne možemo dopustiti da se u ovom gradu blagonaklono gleda na ljude koji drugima pucaju u leđa. Bojim se da ćete ipak morati da izađete pred sud.

Dok svom snagom stisnu rešetke.

– Do đavola, čoveče – obratio se Elabiju. – Pustite me smesta odavde ili ćete zažaliti! Kada shvatite da ste ubili pogrešnog čoveka i da vam je ubica pobegao, itekako ćete se kajati. Ali tada će biti kasno. Hmmm, ceo grad će vam se smeјati kao pravom žutokljuncu.

No, šerif nije odgovarao. Umesto njega, ubacio se pričljivi Doniger.

– Odličan posao, mladiću. Moram priznati da sam malo sumnjao u tebe, ali sada su te sumnje nestale kao rukom odnešene. Nesreća je samo u tome da čovek kao što je Dok Holidej

treba da plati za smrt hulje Rajanovog tipa, ali... pravda mora nadvladati. Kada budeš hteo da te neko smeni na straži samo mi javi pa ću ti pronaći zamenу. Videću, takođe, da ti nađem nekog pogodnog zamenika jer si sada postao šerif, odnosno najodgovorniji čovek u gradu. Zato ne možemo dozvoliti da bez ičije pomoći brineš o redu i miru, pogotovo što u ovaj grad u poslednje vreme dolaze tipovi skloni izazivanju nereda – zaključio je Doniger, kratko klimnuo glavom i izašao napolje.

Holidej je neko vreme nepomično stajao i razmišljao, a onde počeo da šeta tamo – amo. No, koliko god da se trudio nije uspeo da pronađe rešenje svog problema. Zato je ponovo prišao rešetkama i obratio se Elabiju.

– Sećate se koliko vremena je prošlo između dva pucnja, šerife?

– Naravno. Dve ili tri sekunde.

– Mislite li, dakle, kako bih sebi mogao dopustiti luksuz da tako usporeno pucam, pogotovo ako je u pitanju neko kao Bid Rajan. Pa on bi me za dve – tri sekunde izrešetao kao sito!

– Možda ste ga pogodili prvim metkom pa nije stigao da uzvрати.

– A zašto bih onda pucao i drugi put? To bi bilo glupo. Uostalom, proverite moj kolt i videćete da je tamo samo jedna prazna čaura.

– Mogli ste staviti novi metak i ostaviti samo jednu jer...

Onda bi ta čaura bila na licu mesta – prekinuo ga je Dok. – To je lako proveriti.

– Mogli ste je baciti ili... šta ja znam...? Nemam vremena da sada lupam glavu oko toga. Uostalom, sve što imate sačuvajte za sud.

Holidej odmahnu glavom.

– Čujte me, Elabi. Pošto ne verujete da nisam ubio Rajana, moram da vas upozorim na jedno. Naime, Rajanovi nikada ne jašu sami i to je opšte poznato. Da je Tom živ on bi vam isto rekao. Rajanov običaj je da za sobom vuče celu bandu i od toga ne odstupa.

Šerif ga odmeri s nevericom.

– U grad su dojahali sami, jedan pa onda drugi... Po tome ne bih rekao da jašu u grupi kao što vi tvrdite.

– To je možda zbog toga što su u Kridu zapali u nevolje.

Ben ga ozbiljno odmeri. Za dva meseca formirao je određeno, prilično stabilno mišljenje o Holideju i činilo mu se prilično neverovatnim da bi on nekome pucao u leđa. No, drugog osumnjičenog nije bilo na vidiku. Nezavisno od činjenice da je Dokova nezgoda njemu lično išla u prilog, Elabi se pitao kako utvrditi istinu. Zato je rešio da nastavi razgovor i pokuša nešto da sazna.

– A šta mislite, da li je, osim vas, još neko želeo da se obračuna sa njima?

Dok slegnu ramenima i osmehnu se.

– Kao prvo, nikako nećete da shvatite da ja nisam želeo nikakav obračun. Naš susret ovde bio je čista slučajnost. Što se tiče njihovih neprijatelja, to zaista ne bih mogao da znam. Verovatno ima takvih koji žele da se osvete za ono što su mnogim ljudima učinili, ali tu bih samo mogao da nagađam. Moguće je da ih je neko pratio i da je to bio razlog što je Bid zaostao iza Hala kako bi tako nešto proverio. Ne znam... zaista ne znam ništa o svemu tome, osim da ja nisam ubio tog zlikovca. Istina je da sam ga dobro tresnuo i donekle ponizio, ali ga nisam ubio.

– A zašto ste uradili samo to?

– Zato što sam znao da se Bid neće usuditi da potegne revolver.

Ben skupi obrve.

– Mislite da se nije usudio?

– Vraški me se bojao – odvrati Dok samouvereno.

Ben Elabise počea po bradi. Koliko je Holidej bio brz na revolveru? Tom Barker bi mu rekao pravu istinu osveću tome, ali Tom više nije bio među živima. Isto kao Džek Li, Hal Rajan i njegov brat Bid. Lorna Krik je odjednom postao grad sa čijih ulica su se morali sklanjati leševi. A bio je šerif tek jedan jedini dan...

– Kakav ste vi to čudan čovek, Holideje? – upitao je iskreno. – Ponašate se kao krstaški ratnik, kao neko kome je sudbina dodelila zadatak da očisti Zapad od zla.

Doku nije promakao sarkazam u šerifovom glasu.

– Proći će dosta vremena dok vi to shvatite – odvratio je mršteći se.

– U svakom slučaju, ja sam dosledan čovek koji veruje u pravdu i pravičnost. Zato strahovito mrzim hulje svih vrsta.

– Većina ljudi ih mrzi, ali malo ko može sebi da dozvoli da im tako nešto kaže u oči. Vi to možete zahvaljujući činjenici što ste spretni u baratanju oružjem, ali... Zar vam se ne čini da vas to u određenoj meri stavlja u red sa onima koje mrzite?

– Ne, toga se ne plašim. Moji motivi su sasvim drugačiji od onih sa kojima me upoređujete. U drugim okolnostima to poređenje bih smatrao kao uvredu, ali ovo nisu normalne okolnosti delimično i zbog toga što ste vi prilično neiskusni. A što se tiče vaših aluzija da nisam bolji od braće Rajan, ne biste tako govorili da ste videli ono što i ja.

– A to je?

Dok za tren stisnu usne.

– Pre nekoliko godina svratio sam na farmu postarijeg bračnog para koji je živio u oblasti Krid. Bili su tihi i vredni ljudi i svi susedi su ih voleli i poštovali. Dva meseca posle toga čuo sam da su starci ubijeni, a kuća opljačkana i zapaljena. Opis ubica odgovarao je opisu braće Rajan, ali njihova krivica nikada nije bila dokazana. Šta mislite, da li je isto mrzeti i goniti takve ljude ili pljačkati stare

i nemoćne? I vama je odgovor jasan, zar ne? Eto vidite! Zbog toga, između ostalog, mrzim zadah tog šljama i ne ustežem se da uhvatim u koštac sa njima.

– I da rizikujete život?

– Da i da rizikujem život – odvrati Dok setno. – Možda vam to izgleda čudno, ali znao sam još neke ljude koji su mislili i osećali ovako kao ja. Zar mislite da su Vajat Erp, Bil Hikok i njihovi prijatelji toliko puta rizikovali živote samo zbog bedne šerifske plate? Varate se, mladiću, grno se varate. Sasvim dobro znam da je i njih vodio jedan drugi, viši cilj, osećaj pravde i pravičnosti. To ćete jednog dana shvatiti i tek onda razumeti ovo što govorim – završio je Holidej nekako rezignirano i Elabiju se učinilo da u njegovom glasu više nema one snage i arogancije. A šta ako je u pitanju varka, pomislio je i udaljio se odlučnim korakom.

– Džo Harvi ništa nije video – dobacio je sedajući za sto. – A on je, izgleda, jedina osoba koja bi vam mogla pomoći.

Dok je ćutke prišao svom ležaju i umorno se opružio.

Elabi ga je posmatrao ispod oka i sa olakšanjem odahnuo. Trebalo mu je vremena da razmisli i pripremi se za duge i teške dane koji su ga čekali. Pretpostavljao je, naime, da će terenski sudija Mops stići u grad krajem nedelje. Tada će problem sa Holidejem biti nekako rešen, on sam

će sigurno dobiti na ugledu, a glavni konkurent kod žene koju je potajno priželjkivao biće uklonjen. Dakle, sve šanse biće na njegovoj strani...

No, ipak je postojao problem koji ga je mučio a to je bila smrt Hala Rajana. Ako je slučaj njegovog brata bio jasan, sa Halom je sve predstavljalo pravu zagonetku. Doduše, i kod Bida su postojale sumnje koje nije mogao da odagna bez obzira što mu je Holidej bio suparnik. Pored toga bio je pošten momak koji je osećao da su dokazi prilično tanki. Mučila su ga razna pitanja koja je pokušao da odagna, ali bez uspeha. Šta ako je sticaj okolnosti bio nepovoljan za Holideja pa je sada nepravedno optužen? I šta će se dogoditi ako ga osude, a posle se uspostavi da je obojicu ubio neko treći?

Zario je lice u šake i uzdahnio.

Osećao je da će mu dani koji dolaze biti najteži u životu.

* * *

Nečija senka pala je na tezgu Hori-ja Lajensa i on je hitro podigao glavu. Uplašeno je ustuknuo ugledavši iznad sebe dva crna otvora revolver-ske cevi.

Pokušao je da savlada drhtavicu koja ga je obuzela i pogledao u ogromnog čoveka koji ga je hladno odme-
ravao. Onda je skrenuo pogled i spazio još dvojicu kod ulaza.

– Hteli smo da kupimo nešto municije, mister – dobaci grdosija nabusito.

Hori je bojažljivo ustao sa stolice u nadi da će njegove zle slutnje i strah biti neosnovani. Vreme zatvaranja već je bilo prošlo, ali on se zaradio... Sada je samo želeo što brže da usluži neobičnu trojku i da ih se što pre otarasi.

– Odmah, odmah. Koji kalibar želite?

Grdosija stavi svoj revolver na tezgju.

– Isti kalibar za svu trojicu. Šest kutija metaka.

Tek što se okrenuo i posegnuo za kutijom, teška ruka spustila mu se na rame poput nekog malja. Osetio je kako ga obliva hladan znoj, ali je uspeo da se održi na nogama. Sada mu nije bilo važno ni da municija bude plaćena...Samo da se trojka što pre udalji, a on izvuče živu glavu.

– A gde ste nabavili ove revolvare, mister? – upita grdosija pokazujući na oružje koje je pripadalo Hala Rajanu.

– Ja... kupio sam ih. Došao je neki čovek i kazao da želi da ih proda. Mislim da je napomenuo kako je ostao bez novca.

Snagator je uputio značajan pogled dvojici svojih pratilaca i oni lagano priđoše tezgi; pritom je jedan od njih nogom zatvorio vrata za sobom.

– Ale, Džejk... Da li ste već videli ove revolvare? – zapitao je glasno.

Obojica baciše kratak pogled na oružje i gotovo istovremeno klimnuše glavama.

– Halovi revolveri, nema sumnje – rekao je Al.

– Tako i ja mislim – složio se grdosija gurnuvši Horijsa prema zidu. Preplašeni puškar je kriknuo, a Al je hitro priskočio i zgrabio ga za grudi.

– Reci nam sve što znaš o Hali i tim revolverima – zašištao je besno dok je Džejk prišao prozoru i osmotrio ulicu.

– On... on je mrtav – procedio je Hori najzad.

Grdosija je odgurnuo Hala i zgrabio Horijsa za vrat.

– To je laž! – grmnuo je

Hori je očajnički odmahnuo glavom.

– Istina je – zavapio je pokušavajući da se oslobodi strančevog stiska. Pošto mu je to nekako pošlo za rukom, žurno je ispričao sve što se dogodilo u gradu od dolaska Džeka Lia. Kada je pomenuo Holideja primetio je da je grdosija prebledeo i sasvim ga pustio. Zatim je sklopio oči i počeo vidljivo da se trese. I Al je napravio grimasu i odmaknuo se korak dalje.

– Šta ćemo da preduzmemo, Vile? – uitao je Džejk stisnuvši usne.

Snagator je ćutke prišao tezgi i uzeo opasač Hala Rajana. Nekoliko trenutaka ga je zamišljeno „studirao”, a onda zgrabio i prebacio preko ramena. Zatim je pružio ruku kako bi uzeo sjajno očišćene Rajanove revolvare, ali se Hori tome glasno usprotivio.

– Hej, čekajte malo, ja sam za te revolvare dao dosta nov...

Glas mu je iznenada zamro u grlu jer ga je Vil odalamio rukom po licu.

Zatim se mirno okrenuo, uzeo Raja-
nove revolvere i obratio se Alu.

– Ućutkaj ga. S obzirom da treba
da obavimo važan posao, ne želim da
izleti na ulicu i svima izbrblja šta se
desilo.

Al je ćutke prišao korak napred i
drškom revolvera tresnuo Horiya po
glavi.

* * *

– Kako misliš da izvedemo stvar sa
Holidejem, Vile? – upita Al Kruk ra-
doznalo.

Grdosija je stajao naslonjen na zid i
netremice posmatrao zatvorsku zgra-
du na drugoj strani ulice. Kroz dva
prozora i ispod ulaznih vrata dopirala
je svetlost osvetljavajući ulicu na pri-
ličnoj udaljenosti.

Vil je odmahnuo glavom.

– A šta si ti otkrio, Džejk?

Čovek koga je nazvao Džejk slegnu
mršavim koščatim ramenima.

– Nema prozora na drugoj strani i
postoje samo jedna vrata. Sa strane
ima dva prozora, ali su suviše visoki
da bi se bilo šta moglo videti.

– Onda ćemo sačekati. Dakle, biće
najbolje da prvo sredimo šerifa, a
onda na miru pretrešemo grad. Ho-
lideja znamo, ali tog zvezdonošca ne
znamo.

– Zašto jednostavno ne uđemo unu-
tra i izrešetamo ga? – upita Al uzbu-
đeno.

– Pa da neko strada! – dobaci Vil lju-
tito. – Pored toga, ima previše sveta

– dodao je pokazujući rukom prema
ulici.

– Pa... niko ne zna za nas, zar ne? –
zapitao je Al.

– Tačno, ali Holdej sigurno zna da
Hal i Bid nisu došli sami. On će nas
očekivati – dodao je, a onda im poka-
zao rukom da krenu za njim.

Posle nekoliko minuta stajali su za
šankom. Mada se nimalo nisu dopali
Kešu Donigeru, poučen iskustvom,
žurno ih je poslužio.

– Džejk i ja ćemo sesti za sto – pro-
mrmlja Vil okrećući se Alu – a ti oba-
vi svoj posao i saznaj sve što možeš
o šerifu: šta je radio, kakav je na re-
volveru i ostalo. Ako je vešt u poteza-
nju oružja, onda mu nećemo pružiti
šansu.

Al se osmehnuo i klimnuo glavom.
Uskoro je zatražio drugo piće i počeo
da ćaska sa Donigerom. Naravno,
predstavio se kao čovek koji sa svo-
jim prijateljima već duže putuje kroz
celu pokrajinu i traži neki tih i bezbe-
dan grad.

– Kako je ovde, mister? – upitao
je pošto se prethodno „žalio“ na ra-
tbornost ljudi i njihovu spremnost
za svađu. – Čini mi se da ćemo ovde
imati sreće. Tako je mirno, ljudi su
na ulicama i izgleda da nema većih
problema.

Doniger koji ga je još uvek proce-
njivao, oprezno uzvрати – Pa, moglo
bi se tako reći... Ali u poslednje vre-
me i kod nas je bio dosta neprilika...
U stvari, poslednja dva dana. Dva

strašna dana u kome su se desila četiri ubistva.

Al se rukama odmakao od šanka, tobože zaprepašćen onim što je čuo:

– Četiri ubistva? Šta je to bilo, banditi ili nešto drugo?

– Nijedan od njih nije bio bandit u tom smislu da mu se lice moglo videti na poternici. Doduše, pravi ili ne, to sada više nije ni važno. Jeste li ikada čuli za čoveka po imenu Hal Rajan? Ili za njegovog brata Bida? Ili možda za trećeg revolveraša po imenu Džek Li?

Al je odjednom prebledeo.

– Vi to govorite o braći Rajan iz oblasti Krid? – upitao je.

Doniger se nagnu napred. Osećao se mnogo mirnije i jezik mu se razvezao.

– Naravno, vidim da ih poznajete. Izgleda da oni nisu tako nepoznati kao što smo mi ovde mislili. Hal Rajan je ubio našeg šerifa, ali je i sam dobio svoje. Njega je sredio niko drugi nego Dok Holidej.

Al se napravio da mu je drago što to čuje.

– Ah, to se moglo i očekivati ako je došao u sukob sa Holidejem. Hm... čini mi se da imate šerifa na koga se čovek može osloniti.

Doniger za tren slegnu ramenima.

– Pa, on je dosta dobar u obavljanju svojih dužnosti. Možda bi nešto mogao i bolje, ali to sada nije važno. Uostalom imamo njega i moramo ga se držati.

– Da, dobro kažete – odvratio je Al, zatražio još jedno piće i, pošto je Donigera neko pozvao, klimnuo mu je glavom i uz ućtiv pozdrav se udaljio.

– Krčmar nema baš visoko mišljenje o novom šerifu – kazao je sedajući za sto pored Vila i Džejka. – I zato mislim da smo nedavno propustili dobru šansu. Trebalo je da...

– Šta ti je rekao? – prekinuo ga je Vil nestrpljivo.

– Isto ono što smo čuli od puškara. Šerif nije neka mustra, a što se tiče Hala... Holidej ga je ubio pod prilično mutnim okolnostima.

– Zašto nisi pokušao da saznaš nešto više?

– Zato što bi krčmar posumnjao i sigurno o svemu obavestio šerifa. Prilično je prepreden i mislim da mu ništa ne prolazi neopaženo.

Vil je klimnuo glavom i zamislio se.

– Zatvorska zgrada je suviše čvrsta za napad – rekao je. – Dakle, morali bismo da promenimo taktiku. – Ale – rekao je podigavši glavu – da li bi mogao malo da „bocneš” krčmara tako da ode do šerifa i potraži pomoć?

Ovaj se osmehnu krajičkom usana.

– Da li si upoznao nekoga ko takve stvari radi bolje od mene, Vile?

– Ne, bogami, nisam.

Al je ustao.

– Onda mi daj nekoliko minuta vremena. Vas dvojica motrite na ostale, mada ne mislim da među njima ima nekoga ko bi bio dovoljno hrabar da pruži otpor. Ipak budite budni.

Al se vratio do šanka, ispio piće do kraja, a onda hitnuo čašu prema zidu.

– Kako je moguće da u ovako mirnom gradu neko služi tako loš viski? – povikao je odgovarajući na upitni Donigerov pogled. Istoga trenutka Vil i Džejk su ustali i zauzeli „pozicije” u donjem delu šanka.

– Vas trojica se ponašate pristojno inače ću pozvati šerifa da vas smiri! upozorio ih je krčmar.

Na to je Vil uzeo flašu sa šanka i hitnuo je u ogledalo na zidu. Džejk se odvojio od njega, a onda sapleo jednog od gostiju i udario ga nogom u stomak. Videvši to, ostali gosti su nagnuli prema vratima, a banditi su počeli da razbijaju čaše i flaše.

Videvši da se situacija zahuktava, Doniger se iskrao kroz sporedna vrata i potrčao prema zatvorskoj zgradi.

– Džejk, ti uzmi na sebe stepenice – rekao je Vil čim je Doniger izašao.

– Ale, ti ćeš paziti na zadnji ulaz. Pretpostavljam da će za nekoliko minuta naš šerifčić stići ovamo. Zato moramo spremno da ga dočekamo.

– A zatim ćemo srediti Holideja – dobacio je Al.

Ćutke su zauzeli pozicije i izvadili revolvere iz futrola.

Sada je trebalo sačekati šerifa...

VIII

Čuvši galamu u salunu, Rut Rejli se trгла. Prateći je prema zgradi zatvora gde su još jednom želeli da razgova-

raju sa Holidejem, Šed Rejli je za trenutak zastao.

– Ne, oče, nemojte se mešati u to – dobacila je rukom mu pokazujući da nastave dalje. – Dosta je bilo salon-skih svađa i tuča. Želela bih da se sve brzo završi i da što pre odem odavde.

Stari Šed je još jednom bacio pogled prema salunu, a onda se okrenuo i nastavio za snahom. Brzo su stigli do zgrade zatvora i ušavši u kancelariju, zatekli šerifa Elabija kako proverava svoj revolver. Uznemiren galamom u salunu, Dok Holidej je ustao i nervozno se šetkao uz rešetke. Kada su Šed i Rut ušli unutra, on ih je dočekao rečima – Pretpostavljam da su to ljudi iz Rajanove bande?

Šerif se okreće ka njemu.

– Otkuda to znate, Holideje?

– Kada čovek poznaje tipove njihovog kova, onda to nije teško pogoditi. Ovi banditi su pratili Hala na rastojanju od dva dana jahanja. Tako je i sada, Elabi.

– Zar ne vidite kuda to vodi, Bene? – upitala je Rut zabrinuto. – Ako su to stvarno Rajanovi ljudi onda će doći do okršaja, zar ne? Zato... Zar ne bi bilo bolje da zato pustite Doka iz zatvora? Naravno, mi ćemo se skloniti i nećemo smetati...

– Ni govora! Holidej je uhapšen pod sumnjom da je izvršio ubistvo.

– Ali to su samo sumnje, pravih dokaza nema.

– To će reći sud – odvratio je Ben Elabi odlučno i pogledao Rut u oči.

Ponovo, po ko zna koji put bio je očaran njenom lepotom od koje mu je zastajao dah. Posmatrajući je, shvatio je da nikako ne sme da izgubi ovu ženu prelepih očiju boje smaragda. Zadržavajući Holideja u zatvoru izlagao se smrtnoj opasnosti da se gnev Rajanovih ljudi sruči prvo na njega, ali šta je drugo mogao? Kada bi pustio uhapšenika da ode, onda bi žena smaragdних očiju bila za njega bila zauvek izgubljena. Zato ni po koju cenu nije smeo da poklekne i pokaže svoju slabost, ni u kom slučaju sada, kada je postao šerif i počeo da gradi svoj ugled.

– Ako bude imao kome da sudi – dobacio je Holidej iz ćelije. – A sada me slušajte dobro, šerife. Ako su ovi izgrednici iz Rajanove bande, onda ćemo za kratko vreme obojica biti mrtvi.

Elabi je zaustio da odgovori, ali je u tom trenutku u kancelariju utrčao zadihani Doniger.

– Dođi odmah, Bene! – povikao je još sa vrata. – U salunu imam trojicu najbestidnijih huligana koje sam ikada...

– U pitanju je jedan krupan čovek, jedan mršav i jedan kepec sa ožiljkom na bradi? – prekide ga Holidej nervozno.

Doniger ga zabezeknuto pogleda.

– Otkuda znate, Holideje? Da niste bili ovde zaključani pomislio bih da...

Dok podiže ruku.

– To su Rajanovi momci. Onaj krupni se zove Vil Mendl, mršavi je Džejk Lopez, a najgori od svih je kepec koji se zove Al Kruk. Prepreden je i podmukao kao rakun, a ujeda poput zmi-je otrovnice, uglavnom u mraku. Bilo bi najbolje da me pustite odavde, šerife, pa da zajedno krenemo u salun.

Ben Elabi se zamislio. Kada se prihvatio šerifske značke, nije ni slutio da će se suočiti sa ovakvom opasnošću. Njegovo nespokoјstvo još više su pojačale Donigerove reči.

– Uradiš šta hoćeš, Elabi, ali moraš da ih očistiš iz grada. Takvi nam ovde nisu potrebni.

– Oho, priča koja se stalno ponavlja – dobaci Holidej podsmešljivo. – Časni građani traže da šerif opravda svoju platu. Naravno, ni na kraj pameti im nije da mu pruže podršku.

Doniger se izbeči.

– Ne aludirajte na mene, Holideje. Ja imam svoj biznis i vodim ga časno i pošteno. Nisam dužan da se tučem sa huljama i pritom možda izgubim glavu. Imam preča posla.

– Zaista? A zašto su drugi pozvani da izlažu svoj život opasnosti? – umešala se Rut.

Holidej joj je odgovorio umesto Donigera.

– Hoćeš da znaš zašto, Rut? Video sam mnogo ovakvih gradova i mnogo puta sam se sudario sa ovakvima kao što su Rajan i njegova banda. Građani počnu da puze čim takve hulje ciknu na njih. Na sreću, uvek se nađe neki

ludak kome su red i zakon važniji od sopstvenog života.

– I baš vi ste taj, Holdeje? – dobaci Doniger podsmešljivo.

– Naravno da jesam, bilo to vama smešno ili ne. Dakle, ako vam je dobrobit ovog grada na mestu, posavetujte šerifa da me pusti. I sami vidite da ne može sam i da mu je neophodna pomoć. A nas dvojica bi mogli da ih sredimo.

Vlasnik saluna je nekoliko časaka zbunjeno zurio u Holideja, a onda upitno pogledao Elabija. On je zabrinuto ćutao, očigledno ne znajući kako da postupi. Ako bi sada pustio Holideja i pozvao ga u pomoć, priznao bi tako da je nedorastao svom pozivu i nesposoban. Sa druge strane, Holidej bi ispao junak, spasilac od čije dobre volje i nekoliko poteza zavisi sudbina celog grada. A on je takvu ulogu želeo samo za sebe, bez obzira što je strepeo od narednih događaja. A onda je pogledao u Rut i doneo odluku za tren.

– Rekao sam da to ne dolazi u obzir – kazao je odlučno.

– Mislim da ste nepromišljeni, Elabi. Jer, sa Rajanovim pajtašima nije lako, oni imaju svoje trikove.

– Kakve trikove? – upita šerif zabrinuto.

Dok se okrete prema Donigeru.

– Da li su rasterali goste iz saluna?

– Jesu. Neke su izudarali, a ostali su klisnuli. Razbili su mi ogledalo i polupali mnoštvo čaša i flaša.

– Uobičajen trik – prokomentariša Holdej klimnuvši glavom. – Tako stvore gužvu zbog koje šerif mora da intereveniše, zar ne? Nezgoda je u tome što će ga oni čekati u zasedi.

Šed Rejli je u međuvremenu prišao zidnom ormanu i uzeo pušku.

– Tata, šta to radite? – upitala je Rut zabrinuto.

– Ben je moj prijatelj i naš šerif. Neko mora da pođe sa njim da mu pomogne.

Čuvši to, Doniger je počeo da uzmiče. Kada je došao do ulaza, nervozno je osmotrio ulicu.

– Biće bolje da požuriš, Elabi. Ja ću poći da prikupim ljude koji će pomoći – dobacio je i hitro šmugnuo u mrak.

– Taj se neće vratiti, šerife – donaci Holidej podsmešljivo.

Ben Elabi je to znao, baš kao što je znao da Šeda Rejlja neće povesti sa sobom. Zato se okrenuo prema starom i rekao – Hvala što ste voljni da pomognete, ali ne želim da vas mešam u ovo. Ako baš želite nešto da doprinesete, ostanite ovde i čuvajte zatvorenika. Naravno, prethodno otpratite Rut do kuće.

– Za tako nešto nemam vremena – odvratio je Šed.

Elabi je shvatio da je stari u pravu i to ga je još više uznemirilo. Zamišljeno je odmerio Holideja i upitao – Zna li još neki njihov trik, Holideje?

– To je teško reći odavde pošto sve zavisi od situacije. U svakom slučaju, znajte da svi neće biti na jednom

mestu. Čekaće da vas uhvate u unakrsnu paljbu.

Šerif klimnu glavom izražavajući tako svoju zahvalnost. U tom trenutku osetio se posramljenim jer mu je čovek koga je smatrao konkurentom na neki način pomagao. Ipak, stisnuo je zube i pošao napred.

Rut je krenula za njim.

– Bene, zašto ne prihvatite pomoć?

– Već sam vam rekao šta je moja dužnost – promrmľjao je promuklim glasom i spustio ruku na kvaku.

– Ova svet je pun budala, Elabi. Mogu da kažem da ste vi jedna od njih.

– Možda – odvratio je ovaj zamišljeno i izašavši na ulicu zatvorio vrata za sobom. Podigao je glavu i na drugom kraju ulice ugledao Keša Donigera kako zamiče u nečije dvorište.

* * *

Dok je kresnuo šibicu i zapalio cigaru. Šum Elabijevih koraka uskoro je zamro i on rezignirano pomisli kako je svaki taj korak bio korak bliže smrti. Jer istoga trenutka kada završe sa šerifom, banditi će se ustremiti na zatvor. Ovako nenaoružan bio je prinuđen da čeka kao bespomoćna žrtva; svaki izgubljeni sekund bio je, u stvari, veoma dragocen. Pogledao je u Rut, a zatim se obratio starom Rejlju:

– Želite li dobro svojoj snahi, mister Reji?

– Naravno – odvratio je stari nabu-sito.

– Onda me pažljivo slušajte. Banditi traže mene jer su dosad već čuli da sam ja likvidirao braću Rajan. Nije važno što je to netačno, jer njih istina i ne interesuje. Dakle, čim srede šerifa doći će ovamo i ubiće me kao psa. Neću sada da pominjem kako će se obračunati i sa vama, a svoj gnev će sigurno iskaliti i na Rut. Zato ću nešto da vam predložim – rekao je i dodirnuo bravu na vratima. – Sve što treba da uradite je da otvorite ova vrata i pustite me dok još ima vremena. Za uzvrat vam obećavam da ću otići u salun i zauvek srediti tu žgadiju. Dođuše, moguće je da oni srede mene, al i to je bolje od ovog čekanja. Kada to bude završeno vratiću se ovamo ili... ili će me odneti na groblje.

Rut je sa nadom pogledala starog koji je bio strahovito zbunjen.

– Kako bih to mogao? – procedio je u nedoumici. – To bi... to bi bio prestup, zar ne? Vi ste uhapšeni i bez obzira što verujem u vašu nevinost...

– Čoveče, ne gubimo vreme pošto je svaki sekund dragocen! – prekinuo ga je Dok žurno.

Rut je prišla starom i uhvatila ga pod ruku.

– Tata, učinite ono što traži. Uverena sam da je to jedini način da se sve dobro završi..

Holidej ju je pogledao: da li zbog posebnih okolnosti ili nečeg drugog, shvatio je da je obožava. Ona je za-

ista bila najdraža žena koju je upoznao, jer je pored lepote posedovala izvanredan duh i inteligenciju. Pitao se da li bi, ako bi mu se pružila šansa da počne novi život, pokušao sreću sa njom... U tom trenutku bio je sklon da na takvo pitanje da potvrdan odgovor.

– Treba samo da pridete stolu i dajte mi ključ iz fijke. Ja ću uraditi ostalo – dobacio je tiho. – I dajem reč da ću se vratiti u zatvor... ako preživim.

Rejli je stajao kao oduzet i grčevito razmišljao. Pokušao je nešto da kaže ali nije uspeo. Zato je odluku umesto njega donela Rut. Zagrizla je donju usnu i u nekoliko koraka došla do stola, izvadila svežanj ključeva i žurnim korakom dotrčala do vrata ćelije. Dok je zgrabio ključeve i u dva pokreta otključao vrata. Praćen ukočenim Rejljevim pogledom, prišao je stolu i iz donje fijke izvadio svoj kolt sa drškom od slonovače. Pripasujući opasač, potrčao je prema vratima i dobacio – Vratću se.

U kancelariji je odzvanjao samo odjek njegovih koraka u trku.

Onda se sve utišalo.

* * *

Keš Doniger je odjurio do Horija Lajensa koji je bio u malenoj prostoriji iza dućana. Opuštenih ruku sedeo je na stolici i hladio glavu krpom natopljenom hladnom vodom.

– Sto mu muka, šta te je to udarilo, Hori?– zapitao je.

– Trojica zlikovaca, Keše. Upali su ovamo da kupe metke, a onda počeli da se raspituju za braću Rajan. Kada sam im rekao šta se desilo, oni su me udarili.

– Kažeš da su bila trojica? Jedan mali sa ožiljkom na bradi, jedan...

– Da baš oni, Keše. Taj mali me je udario drškom pištolja po glavi i ako ga još jednom negde sretnem ja ću... ja ću ga ubiti.

– Naravno da hoćeš, Hori, naravno da hoćeš... – promrmljao je Doniger, bez pozdrava izašao napolje i pohitao preko ulice u nameri da potraži Stjua Mulinsa i Henka Kartera i pozove ih u pomoć.

Kartera je zatekao kako vezuje pu-zavicu na verandi ispred kuće. Kada mu je Doniger žurno objasnio šta se desilo u salunu, on je bez reči uleteo u kuću i brzo izašao noseći neku staru pušku u ruci.

Pošli su ulicom koristeći se senkom i spazili Elabija koji je baš tada zavio za ugao i ušao u ulicu koja je vodila ka salunu. Šerif je išao polako kao da ima okove na nogama. Posmatrajući ga, Doniger oseti kako mu jeza prožima celo telo. Zato je uhvatio Kartera za ruku.

– Pusti ga neka malo odmakne. Ne bi bilo zgodno da mu se nađemo na putu.

Ostali su tako da stoje u mraku, ne progovarajući ni reč, ali obojica

svesni da se može desiti da ih neko pozove u pomoć. Posle otprilike pet minuta pored njih je protrčao neki čovek. Kada je prošao pored upaljene svetiljke, Doniger ga je prepoznao.

– Dok Holidej! Kako je uspeo da izađe iz zatvora? I zašto trči?

* * *

Mada je bio neiskusn u salunskim obračunima, Ben Elabi je znao da ne sme nasumce uleteti u kandže trojice ovejanih razbojnika. S krova trgovine preko puta temeljno je osmotrio salun, ali nije video ništa što bi mu koristilo. Napregao se još malo i najzad zapazio jednog od trojice šćućurenog uz podnožje stepenica i... to je bilo sve. Nije mogao da utvrdi gde se nalaze drugi i treći. Još neko vreme je pomno gledao pokušavajući da utvrdi šta ga zanima, ali bez uspeha. I baš kada je hteo da krene, sa svog mesta na krovu ugledao je siluetu nekog visokog čoveka koji je hitao pravo prema salunu. A onda, kada je nepoznati stigao naspram ulaza i zastao da povрати dah, Ben Elabi je u njemu prepoznao Doka Holideja. Odmah se zapitao kako je... Ne, to se sada neće pitati jer je stvar razumljiva, pomislio je osećajući kako mu krv udara u glavu. Sa njim je ostao Šed sa svojom snahom i oni su ga sigurno pustili.

Ljutito je stisnuo pesnice. Šta se ovo dešava, zapitao se. Taj nadmeni kicoš opet hoće da se okiti lovorikama i da mu uzme slavu ispred nosa. Došlo mu

je da vikne i da oduška svom gnevu, a onda je njime ovladala trezvenost. Sa trojicom lupeža teško bi izašao na kraj i zato... Šta mari ako se Holidej umeša? To bi moglo biti veoma korisno; naime, može ga iskoristiti kao mamac i navesti bandite da otkriju gde se nalaze. Kada se te hulje jave i otkriju svoj položaj, on će se naknadno umešati i srediti ih bez muke. A može se desiti da u tom okršaju Dok pogine i tako sve bude rešeno.

Osim toga, sva slava bi pripala njemu, a onda...tu je bila i Rut.

Neka ga, neka ide kada već sam traži vruga, pomislio je Ben

Zadovoljn se smešeći, kliznuo je sa krova i našao se na čvrstom tlu.

* * *

Holidej je sačekao pun minut da se izduva, a onda izvukao kolt iz futrole i proverio da li je pun. Srećom, Elabi još nije ušao unutra i verovatno se nalazio negde u blizini. Bio je ipak dovoljno mudar da ne uleti u klopku, ali to je mogao učiniti svakog trenutka i poginuti kao budala.

Na neki način za njega bi to bilo povoljno, jer ne bi bilo nikoga ko bi mogao da ga optuži za ubistvo Bida Rajana koje ionako nije ni počinio. Bila bi to ruka pravde koja bi ispravila greške nesavršenih ljudi.

Ipak, nešto mu nije dozvoljavalo da se opusti i tok misli mu skrene na nešto drugo. Iako je grešio, Ben Elabi je samo vršio svoju dužnost. Sada su

protiv njega stajala tri okorela zlikovca što je bio razlog više da zanemari nepravdu koja mu je učinjena. Morao je pomoći Elabiju, a posle će videti. Možda će događaji krenuti tako da se prava istina sama otkrije.

Vratio je kolt u futrolu i napravio još nekoliko opreznih koraka, pokušavajući da odgonetne gde bi banditi mogli biti. Pošto je poznavao unutrašnjost saluna, pretpostavio je da je jedan sigurno sakriven pored stepenica, drugi negde na suprotnom kraju prostorije, vrlo verovatno iza velikog stuba. Što se tiče trećeg... on je mogao biti blizu sporednih vrata ili negde u blizini šanka. Sa tih pozicija mogli bi „uhvatiti” u unakrsnu vatru svakoga ko bi se pojavio na ulaznim vratima.

Naravno, on nije nameravao da uđe tim putem.

Lagano je izvukao revolver iz futrole, duboko udahnuo i punom brzinom potrčao ka salunu. Došavši do leptir vrata, zastao je delić sekunde i ispalio hitac u petrolejku na tavanici. Staklo je prsnulo, u prostoriji je zavládala tama, a onda su kroz mrak bljesnula tri sjajna plamička. Odjeknula su tri pucnja, jedno tane je ogrebalo Holideja po ramenu, a još dva su se zarila u leptir vrata pre nego što je Dok odskočio do obližnjeg prozora i grunuvši kroz staklo, upao u mračnu prostoriju. Po sećanju pretpostavljajući odakle je pucao jedan od bandita, u magnovenju je ispalio jedan hitac u

tom pravcu, a zatim se zgrčio pored šanka.

Hitac je bio ispaljen nasumce, ali je kroz prasak pucnjeva Dok čuo prigušen krik i šum klizanja tela po zidu. Ohrabren time, preskočio je šank i šmugnuo ka drugom kraju praćen kuršumima ispaljenim iz dubine prostorije. U polumraku je ugledao visokog mršavog čoveka koji je posrćući prešao nekoliko koraka ka sporednim vratima. U kratkom deliću sekunde njihovi pogledi su se sreli, a dugajlija je sa naporom podigao revolver da opali. No, Holidej je ispalio dva metka i prosto ga sasekao: naime, dugajlija je zastao kao paralisán, a zatim pao licem okrenutim ka podu.

U tišini koja je zatim zavládala, začuo se jasan glas – Vile, izgleda da je Džejk pogođen!

– Čini mi se da je tako.

– Čini se da ovo nije šerif...

– Naravno da nije. To je Holidej, poznao sam ga. Ona hulja šerif izgleda da ga je pozvao u pomoć. I on je verovatno negde u blizini – promrmľjao je Vil. – Holideje, pseto, izadi ako smeš – povikao je posle kraće pauze. – Ako nisi znao, ovde je Vil Mendl.

Dok je mudro prećutao izazov jer nije želeo da otkrije svoj položaj. Osim toga, vreme više nije radilo za bandite. Ako je Ben bio negde u blizini, onda je odnos snaga bio dva prema dva, što Rajanovim momcima nikako nije odgovaralo. Holidej je očekivao da će, uplašeni neočekivanim obr-

tom, razbojnici za kratko vreme napustiti bojno polje. I zaista, napeta tišina trajala je samo nekoliko minuta, a onda je jedan od njih progovorio.

– Vile, šta da radimo?

– Ne daj mu da digne glavu dok se ne izvučemo! – dobacio je Vil posle kratkog razmišljanja.

Holidej je začuo bat koraka u trku istovremeno sa praskom revolvera; nekoliko metaka zarilo se u šank i police na zidu razbijajući čaše i flaše. Za tren je izvurio iza šanka i ugledao Vila kako trči prema drugom kraju saluna. Onda je, ne nišaneći, ispalio dva hica.

Vil je istrčao na zadnja vrata, a odmah za njim i Al.

Dok je ustao i potrčao za njima. Došavši do zadnjih vrata, zastao je i oprezno provirio. Koraci su se udaljavali niz ulicu, a iza obližnje ograde neko je za njima ispalio dva hica. Ben, pomislio je Dok i začuo još dva hica ispaljena sa istog mesta, ovaj put na razbojнике koji su već uzjahali konje i krenuli.

Dok je rukom obrisao znojavo čelo i naslonio se na zid.

Opasnost je prošla.

Prošlo je nekoliko teških minuta. Mada je u životi bio u mnogim čudnim i teškim situacijama, još nikada nije doživeo da iz zatvorske ćelije ode pravo u okršaj. I pored svega je uspeo da ostane živ! Ostavio je nepoznatog strelca da za beguncima ispali još nekoliko hitaca, a onda se vratio

u salun. Kresnuo je palidrvce i zapalio fitilj petrolejke koji je planuo dimljivim plamenom. Žućkasta svetlost obasjala je prostoriju i samo nekoliko trenutaka kasnije unutra se ušunjao Keš Doniger. Zašavši iza šanka, izvadio je iz jedne fioke rezervno staklo za svetiljku i pažljivo ga namestio. Tek tada se obratio Holideju – Jeste li ih sredili, mister?

Dok nije odmah odgovorio. Prišao je kraju šanka gde je ležao nepomični Džek Lopez i pažljivo ga odmerio.

– Mrtav je – rekao je uspravljajući se. – Ako se ponovo vrate, mislim da će šerif moći da izađe na kraj sa njima – kazao je. – Naravno, ako mu pomognete – dodao je i pogledao u Donigera. Zatim se okrenuo i izašao iz saluna pre nego što je Ben Elabi ušao unutra. Sada, kada je deo posla bio obavljen, nije imao razloga da čeka šerifa. Zato je bez premišljanja krenuo prema zgradi zatvora.

Ugledavši ga na vratima, Rut mu je potrčala u zagrljaj.

– Oh, dragi, živ si! – povikala je i bacila mu se u zagrljaj.

On ju je pomilovao po kosi.

– Imao sam sreće, za sada. I kao što vidite, održao sam reč – dodao je obraćajući se starom Šedu. Zatim je blago odgurnuo Rut i ušao u ćeliju.

– Sada me možete ponovo zaključati i savest će vam biti mirna.

Stari Rajli je nešto promrmljao i pošao za Holidejem. Tek što je ključ u bravi škljocnuo, na vratima se poja-

vio šerif Elabi, bled i pun pritajenog gneva. Jer, ono čemu se potajno nadao nije se ostvarilo i pored svih njegovih nastojanja. Naime, Holidej ne samo što je ostao živ, već je s pravom mogao sebi pripisati najveći deo zasluge za proterivanje lupeža iz grada. Osmotrivši prisutne ispod oka, prišao je vratima ćelije i proverio da li su zatvorena. Zatim se obratio Rejlju – Učinili ste nedopustivu glupost, mister Rejli. Srećom, sve se dobro završilo i sve je prošlo bez posledica. No moglo je biti i drugačije, a u tom slučaju biste odgovarali za vaš prestup.

– Ništa strašno, Elabi – odgovorio je Holidej umesto Šeda. – Kao što vidite, opet smo na početku, sa nekim malim razlikama. – Kako se završilo? – zapitao je.

– Jedan je mrtav – progundao je Elabi. – To znate i sami.

– Znate li ko je taj? – zapitao je Dok gledajući Šeda koji je stavljao pušku u zidni ormar.

Ben je odmahnuo glavom.

– Ne, nisam imao mogućnosti da ga pitam. Rekao bih da je to onaj mršavi, motkasti.

– Džejk Lopez – dobacio je Holidej zadovoljno se osmehnuvši. – Lopez je bio najopasniji, a odmah iza njega je grdosija Vil Mendl. Mada je sa dvojicom lakše izaći na kraj nego sa trojicom, opasnost nije prošla. Oni će ponovo doći, samo sada na drugi način.

Ben se okrenuo prema njemu.

– Isprašio sam ih i naterao u bekstvo.

Holidej je prikrio podsmeh. Šerif je pripisivao sebi i zasluge koje nisu postojale samo da bi zadivio Rut. No, pošto nije hteo da mu kvari posao nije rekao ništa niti je pokazao da zna pravu istinu.

– Da, služi vam na čast što ste tako uspešni. Alo, ne treba se zavaravati. Sada kada su Hal i Bid Rajan mrtvi, Vilu Mendlu i Alu Kruku nije ostalo ništa nego da pokušaju da se osvete onima koji su ih izbegavali. Hal i Bid su bili njihov mozak. Zato će sigurno nastojati da se osvete, mada sledeći put neće sedeti i čekati.

Ben oseti kako mu se niz leđa sliva hladan znoj. Nije smeo dopustiti da Rut misli o njemu kao o kukavici. Stisnuvši zube prišao je rešetkama i neko vreme ozbiljno odmeravao Holideja.

– Pa lepo, sada ćemo mi sesti i čekati ih, zar ne, mister? Bilo bi najbolje da pre toga malo odspavamo – kazao je, a onda se okrenuo prema Rejlju.

– Mislim da biste mogli sada da pođete kući. Postaraću se da se Holideju prilikom suđenja uzme u obzir okolnost što mi je pomogao u proterivanju bandita.

Ne znajući šta da odgovori stari je neodlučno ćutao dok je Rut pošla prema rešetkama. No, Ben joj je tobože slučajno preprečio put.

– Ako vam nešto bude trebalo, samo mi javite i ja ću doći – rekao je tiho.

– Pet milja nije nikakvo rastojanje.

Rut je samo podigla glavu i okrenula se. Onda je uhvatila starog pod ruku i krenula napolje. Na vratima je za tren zastala i dobacila preko ramena – Doći ću opet, Dok – kazala je, a onda izašla u noć.

Ben se vratio do pisaćeg stola i sa uzdahom se skljkao u stolicu. Uzdahnuo je glasno nekoliko puta kao neko koje prešao dug put sa teškim teretom na plećima.

– Ako budete ovako sedeli i čekali oni će vas sigurno ubiti, šerife – rekao je – i moram priznati da mi to ne bi bilo preterano krivo. Nevolja je u tome što bih posle i ja dobio svoje. Prokletstvo, šta mislite da se sada zbiva u njihovim glavama?

– Oni su u bekstvu i cilj im je da pobegnu.

– Cilj im je da pobegnu samo toliko da bi vam izmakli iz ruku, ali ja tvrdim da će se veoma brzo vratiti.

Posle manje od četvrt sata dvojica konjanika su u trku dojahali niz ulicu, zaustavili se u mraku ispred zgrade zatvora i kuršumima izrešetalili zidove i prozore šerifove kancelarije. Elabi je bio primoran da se baci na pod, a Holidej je kliznuo pod ležaj. Pucnjava je trajala nekoliko sekundi, a potom su se konjanici udaljili.

– To je bio samo prvi napad – dobacio je Dok izašavši iz zaklona. – Uveren sam da će ih biti još, šerife. Naravno, neće odustati pre nego što nas obojicu ne izmuče i izlude.

Šerif nije rekao ništa, ali je posle nepunog sata napad ponovljen. Tom prilikom on je istrčao na zadnja vrata i zapucao. Naravno, to je bilo kao da puca za duhovima. Tek tada je, vrativši se unutra, shvatio šta je Holidej imao na umu kada je govorio o iscrpljivanju.

Sutra ujutro moraće da imenuje jednog ili dva pomoćnika dok ne reši problem Rajanove bande. Onda će sigurno biti mirniji. U svakom slučaju, ta zbrka neće dugo trajati, zaključio je. Najduže do završetka Holidejevog suđenja.

A kada sve bude gotovo neće biti nikoga ko će mu stajati na putu do Rut Rejli.

IX

Ben je zaključao zadnja vrata na zgradi, stavio ključ u džep i proverio prozore. Uveren da je sve osigurano, izvukao je revolver iz futrole, otključao Holidejevu ćeliju i pokretom ruke mu dao znak da izađe.

Glatko izbrijan, u čistoj košulji i urednom odelu koje mu je za dobru napojnicu tog jutra očistio i ispeglaio hotelski momak, Holidej je više ličio na poslovnog čoveka koji ide na sastanak nego na uhapšenika koga vode na sud. Bio je potpuno miran, čak bi se moglo reći raspoložen. Naime, prethodnog dana je video Rut i od nje čuo da raspoloženje ljudi u gradu ide njemu u prilog.

No, kada je video mnoštvo ljudi okupljenih na ulici, osetio je kako ga obuzima napetost.

– Nisam siguran da ćemo stići do sudnice, Elabi – dobacio je tiho.

– Možda su Mendl i Kruk negde u blizini.

Šerif se nezadovoljno namrštió. I nemu se nije svidelo što se napolju okupila tolika gomila. Trebalo je ići glavnom ulicom pored saluna, a zatim kroz centar, bolje reći, trgovački deo gde je uvek bilo puno građana, konja i kola. Trebalo je hodati više od pet – šest minuta.

– Nemam izbora, Holideje. Učiniću sve da vas zaštitim od eventualnog napada, ali setite se da ste se sami uvalili u ovu nezgodu.

– To nije tačno jer nisam ubio braću Rajan. Koliko puta to treba da vam ponovim?

– Meni nije potrebno, recite to poroti – odgovorio je Elabi kratko i lagano gurnuo Doka ispred sebe. Još jednom je pogledao mnoštvo ljudi na ulici i odmah pored trema primetio Keša Donigera i Hori Lajensa.

Kada su stigli naspram njih Doniger je pokušao nešto da kaže, ali šerif je samo podigao ruku i blago gurnuo Doka napred.

– Ne treba obraćati pažnju niti slušati bilo čije komentare. Što pre se sklonimo sa ulice, utoliko bolje za oboje – procedio je i ubrzao korak. Odahnuo je tek kada su ušli u sudnicu u kojoj je vladala prilična galama

tako da je iskusnom sudiji Mopsu trebalo nekoliko minuta da zavede red.

Posle čitanja optužnice i iskaza svedoka Holidej je mirno ustao i jasnim, odlučnim glasom izložio istoriju događaja u Lorna Kriku koji su, ispričani na njegov način, dobili sasvim drugačiji prizvuk. Sve je izgledalo nekako lakše, jednostavnije, a on sam delovao je sigurno i pouzdano.

Posle izlaganja koje je nekoliko puta prekidano glasnim komentarijima i uzvicima, sudija Mops je pozvao porotu da se povuče i donese odluku. U istom trenutku vrata sudnice su se širom otvorila i na njima se pojavila ogromna silueta Vila Mendla. U tom času Al Kruk je ušao na bočni ulaz.

Ben Elabi ih je primetio i potrčao prema Holideja, ali ovaj se već bacio na pod, iza pulta za svedoke. Kiša kuršuma zarila se u drvene zidove, a šerif se mašio revolvera. U sudnici je za tren oka nastao kaos jer su svi pojurili ka vratima. Ipak, nekoliko muškraca je poteglo oružje i pripucalo na bandite koji su bili prinuđeni da se povuku. I kada se Elabi teškom mukom probio kroz uskomešanu gomilu i izašao napolje, video je kako banditi odmiču niz ulicu. Pažljivo je nanišanio i ispalio dva hica: u prvom trenutku mislio je da je promašio, ali je video kako je Vil Mendl klonuo u sedlu, a Kruk mu se približio i pružio mu ruku. Ne zaustavljajući se obojica su nastavila u punom galopu putem koji je vodio ka brdima.

– Elabi, uhapšenik beži! – povikao je neko iz gomile.

Okremuo se na drugu stranu i video da je Holidej uzjahao nečijeg konja i da punom brzinom odmiče ka izlazu iz grada. Odjednom, odnekud je odjeknuo pucanj i Dok se trgao. Elabiju se učinilo da se uhvatio rukom za bok...

Posle nekog vremena Dok je zategao vođice i zaustavio konja na jednom malom potoku izvan grada da bi pregledao ranu. U žurbi da umakne nije se mnogo brinuo zbog tupog bola, ali je osetio da mu krv natapa košulju. Sada je pregledao ranu i zaključio da nije ništa ozbiljno; naime, tane ga je zagrebalo namestu gde se završavaju rebra, probilo tkivo i izazvalo krvarenje. Pošto je maramicom sve obrisao, iscepao je košulju i napravio zavoj kojim je pritegao ranu, a onda se brzo spremio i krenuo dalje.

Uskoro je ugledao krov velike zgrade koji se presijavala na suncu i uzdahnuo. Bila je to centralna kuća ranča Rejljevih. Zašavši u šumarak koji je okruživao čistinu na kojoj se kuća nalazila, iznenađeno je pogledao u starog Šeda sa uperenom puškom u ruci.

– Drago mi je što sam naišao na prijateljsko lice – rekao je.

– I ako je bilo više nije – odbrusi stari neljubazno.

Dok iznenađeno podiže obrve.

– Kakva je to promena, Šede?

– Ona koja je odavno trebala da dođe pošto ja nikada nisam imao sklonosti prema ubicama, a sada ih imam još manje. Nego, otkud vi ovde? Elabi vas sigurno nije pustio?

Dok je taman zaustio da objasni šta se desilo kada se na vratima pojavila Rut.

– Šta se desilo? – upitala je nervozno. – Da li si dobro?

– Uglavnom, ako ne izuzmemo malu ranu koju mi je nanela neka budala pucajući za mnom dok sam gonio zlikovce.

Šed Rejli se lukavo osmehnuo i pogledao u Rut koja je pošla prema Holideju.

– Nazad, devojko! Ili još bolje, u kuću. Ne želim da prilaziš ovoj hulji!

Rut gaje zapanjeno odmerila. Za trenutak je zastala, ali nije pokazala želju da ga sasluša. No, stari je uperio cev puške u Doka.

– Ovaj čovek je ubica koji na onaj svet poslao ko zna koliko ljudi. I sada nije važno da li su to bili samo zločinci ili...

– Nije baš tako – prekinuo ga je Dok, ali stari je koraknuo nazad i stavši ispred Rut, odmerio ga sa neskrivenom mržnjom.

– Dosta, Holideje! Ne zavitlavajte me! Ja sam čovek kome je do grla takvih ljudi kao što ste vi! Raznih Lia, Rajana, onih nitkova koji traže vašu glavu i ostalog šljama. A svi ste isti. Dželati. Ubice! Evo, i sada ste pobjegli iz sudnice...

– Nisam. Rajanovi momci su upali u salu i nastala je opšta gužva. Elabi i nekolicina su im se suprotstavili i zavladao je kaos. Banditi su pobjegli, a ja sam krenuo za njima.

– Dakle, ipak ste pobjegli?

– Ne. Samo sam preduhitrio odluku suda jer verujem da bi me oslobodili. Šta sam drugo mogao? Čim sam se našao na ulici i ugledao Rajanove ljude kako beže, dograbio sam revolver od čoveka do mene i skočio na prvog konja kog sam našao, a onda pojurio za beguncima. Upravo tada je neko pripucao!

– Taj nije pogrešio – dobaci stari zlobno.

– Ma, jeste li me dobro razumeli? Neko je pucao na mene, a ne na Rajanove bandite!

No, izgleda da Holidejeve reči nisu ostavile nikakav utisak na Šeda Rejlja.

– Moja snaha će vam pregledati i previti ranu jer ne želim da umrete na mom ranču. Ali, čim budete sposobni za jahanje odvešću vas nazad u grad.

Holidej ga je pažljivo odmerio. Nešto ovde nije bilo u redu. Šta je stari imao protiv njega? I to tako odjednom...

– Odvešćete me nazad u grad? – ponovio je. – Pored svega što sam vam rekao? A banditi? Pravi banditi koji prvi treba da budu iza brave?

– Naći će se neko ko će ih uhvatiti.

– Hm, ne verujem da ćete time nešto pomoći Elabiju. Sada je toliko zauzet da...

– Kažite šta god hoćete, ali me nećete navesti da promenim mišljenje, Holideje. Hajde, skidajte tu košulju i ulazite u kuću. Rut će uraditi sve što bude potrebno.

Dok više nije želeo da mu protivreči. Video je da je i sama Rut iznenađena promenom ponašanja svoga svekra pa nije želeo da komplikuje situaciju.

– Vaša slatkorečivost me neće zavarati – dobacio je ulazeći u kuću i posmatrajući kako ga Rut sa pažnjom previja. – Ne verujem nijednu reč od onoga što ste rekli u sudnici!

Oboje za iznenađeno pogledaše.

– Vi ste bili tamo? – upita Dok radoznalo.

Rut je bila zbunjena pa odmah nije ni mogla da nađe odgovarajuće reči.

Stari je odjednom izgubio samopouzdanje, a na licu mu se pojavio zbunjeno, gotovo bespomoćan izraz.

I Rut se namršti.

– Sada tek ništa ne razumem. Tamo ste, dakle, bili, oče?

– Ne, nisam bio, ali sam čuo deo onoga što se zbivalo u sudnici.

– Od koga? – zapita Dok odmah, ne ostavljajući mu vremena da se pribere.

– Od onih koji su bili tamo, do đavola! – odbrusi stari grubo.

– Ja sam otišao iz grada pre manje od pola sata, Rejli – kazao je Dok trudeći se da mu glas zvuči mirno. Ne sećam se da sam nekoga video ili pored nekoga prošao. Pa ipak, kada

sam stigao ovamo vi ste već bili tu. Dakle, jahali ste veoma brzo, mister.

Šed se ispravio i bez reči ga tresnuo puškom po glavi. Holidej je pao, a Rut je vrismula trudeći se da dođe do daha.

– Hm, nije on tako loše kao što želi da se predstavi, devojko. Zato ćemo zaboraviti na previjanje jer mu nije ni potrebno. Iz ovih stopa odvešću ga nazad u grad.

Rut je zaustaila da se usprotivi, ali ju je on oštro presekao – Kako ne vidiš da je on obična hulja, isti onakav kakvi su bili Li, Hal Rajan i njegov brat Bid?!! Svaki takav treba da bude zbrisan sa lica zemlje kako više ne bi nanosio zlo drugim poštenim i mirnim ljudima.

Ustajući, Holidej je dobro čuo njegove reči i počeo da shvata. Šed Rejli ga je mrzeo baš kao što je mrzeo i sve one ostale koji su baratali revolverima. I onda mu je sinulo: Hala Rajana je metkom u potiljak likvidirao nepoznati ubica kao i njegovog brata Bida koga je smrtonosni kuršum stigao iz mraka. Dakle, moglo bi biti...

Uspravio se razmišljajući šta da učini, a da kod Šeda ne izazove dalje nasilničke ispade.

– Hajde, napolje, samo polako – naredio mu je ne ispuštajući oružje. Kada su se našli pred kućom Holidej ugledao je svog konja koji je mirno stajao i grickao. U magnovenju je sračunao da mu za beg treba oko desetak sekundi. Zato je počeo da se tetura u

hodu praveći se da je omamljen od udarca. Napravio je još nekoliko koraka ne obraćajući pažnju na Šedov pritajeni podsmeh. Onda je primetio kako se stari okrenuo da nešto kaže Rut i shvatio da je to šansa koja mu se pruža. Munjevito je skočio i levom rukom uhvatio cev puške, a onda je snažnim trzajem oteo iz starčevih ruku. Ovaj se sapleo i pao, a on je ostao da stoji držeći njegovu pušku u rukama.

– Preterali ste, Rejli – rekao je strogo. – Sada ćete naučiti da ne treba dizati oružje... bar ne na prijatelje.

Šed je ćutao, a Rut je pritrčala da u pomogne. Brzo je ustao, a onda ljutito promrmljao – Ti mi nisi prijatelj...

– Možda jesam a možda i nisam, samo to sada i nije važno. U svakom slučaju, neću dozvoliti da me ubiješ. Rut, pripazi na njega i ne dopusti da se dočepa oružja. Ja moram da idem. Videćemo se uskoro – rekao je, žurno prišao konju i vinuo se u sedlo. Da se osvrnuo, video bi kako je Šed Rejli gnevno odgurnuo svoju snahu i odjurio u kuću.

Kada je izašao sa drugom puškom u ruci, Dok je već bio van domašaja kuršuma.

* * *

Ben Elabi je u glavi ponovo složio kockice događaja i duboko se zabrinuo. Za tako nešto imao je bar dva dobra razloga: prvo, nije uhvatio Rajanove ljude iako je organizovao po-

teru i ceo dan drugo proveo u brdima. Drugo, Holidej je uspeo da mu isklizne iz ruku što ga je posebno oneraspoložilo.

Kada se vratio u kancelariji je zatekao Rut Rejli koja mu je odmah ispričala sve o Holidejevoj „poseti” njihovom ranču. Pritom se još jednom zapitala zašto je njen svekar bio tako ogorčen...

– Nikada ranije ga nisam videla takvog.

– Da li je on bio u gradu na suđenju?
– zapitao je Ben.

– Kaže da nije, ali izgleda da ipak jeste. Rekao je da ne veruje nijednu reč od onoga što je Holidej izjavio na sudu.

Ben je zamišljeno prošao pored stola i skinuo opasač. Iako je bio mrtav umoran ipak je imao dovoljno snage da složi činjenice onako isto kao što je to uradio Dok na Rejljevom ranču.

– Kuda je Holidej odjahao?

– Ne znam, mister Elabi. Bila sam u kući i čula kako je moj svekar ludački zaurao. Kada mu je Holidej uzeo oružje, prišla sam da mu pomognem, ali snažno me je odgurnuo kao da me mrzi. Oh, nikada ranije nije bio takav. Šta se desilo sa njim, mister Elabi?

– Mislim da znam – odbratio je Ben tiho.

Njegov odgovor je iznenadio mladu ženu.

– Onda mi recite, mister Elabi, molim vas. Ja ovo više ne mogu da iz-

držim. Najpre moj muž, onda Bili, a zatim i svekar. I sva ta ubistva koja su se desila... Oh, šta će biti sa nama, sa ovim gradom?

– Grad ću očistiti od šljama, ali... Šedovo mešanje u moj posao neće mi ni najmanje pomoći. Molio bih vas da ga nađete i da mi ga dovedete.

– Ali zašto? Možda jeste bio surov prema Holideju, ali on je, na kraju krajeva uhapšenik u bekstvu, zar nije tako?

– Nisam više sasvim siguran u to. Ali, molim vas, nemojte me dalje ispitivati jer i sam imam još neke nedoumice – dodao je, uhvatio pod ruku mladu ženu i izveo je na trem ispred ulaza. Od tog dodira krv mu je jur-nula u glavu, ali je ipak uspeo da se obuzda.

– Bio bih vam strahovito zahvalan da ga dovedete...

– U redu, pokušaću – odvratila je shvativši da je šerif ozbiljno zabrinut.

– Spremna sam da pomognem i učiniću sve.

On klimnu glavom.

– U redu, drago mi je što je tako. Nego, Rut... misis Rejli, molio bih vas da se prisetite nečega.

– Da?

– Da li možete da se setite gde je bio vaš svekar na dan Bilijeve sahrane. Znam gde je bio Doniger, gde se nalazio Lajens kao i mnogi drugi. Voleo bih da znam gde je on bio kako bih razvejavao neke sumnje...

– Sumnje? – ponovi Rut i ljutito ga odmeri. – Nije valjda da sumnjate na ovu porodicu koja je toliko stradala? Eh, to više ne mogu da slušam – dodalala je, ljutito se okrenula i udaljila žurnim korakom.

Nije je zaustavljao niti bilo šta rekao. Samo je odmahnuo glavom i vratio se unutra. Sa uzdahom je zagnjurio je glavu među šake i zamislio se. Sin Šeda Rejlja stradao je od nekog revolveraša pre nekoliko godina i od tada stari mrzi sve pripadnike ovog bratstva. Ranije nije imao priliku da im se suprotstavi, a sada... ko zna. Možda je unukova smrt opet rasplamsala ugašeni plamen osvete i naterala ga na akciju. Možda je tada odlučio nešto da pokuša.

Noć uoči dana kada je Bili sahranjen mogao je otići do sobe Hala Rajana, hladnokrvno ga ubiti i stići da se pridruži poslednjem ispraćaju unuka. Zato je želeo da zna da li se Šed te noći ili jutro odvajao od Rut i ako jeste, koliko dugo je bio odsutan. Taj odgovor mu je bio potreban i činilo mu se da će, ako ga sazna, sve ostalo lako da uklopi.

Iznenada je podigao glavu jer se na vratima kancelarije pojavio zabrinuti Karver Holms.

– Tražite li dvojicu nevaljalaca koji su uneli nemir u ovaj kraj, šerife?

Ben je skočio sa stolice i posegnuo za opasačem.

– Ti znaš gde su? – zapitao je.

– Znam gde su bili. Upali su na moju farmu i... imao sam grdne muke da sklonim Elizabet.

– Koliko vremena je od tada prošlo?

– Oko jedan sat koliko mi je trebalo da dojašem do grada. Sreća što sam sreo gospođu Rut i ostavio svoju ženu sa njom. A sada idem.

– Gde si se zaputio?

– Pa za njima, gde bih drugde. Samo ne mogu da shvatim kakvi su ovo ljudi? Doniger, Voters i ostali. Umesto da su uz vas, bolje reći, da ne staju dok ne uhvatite bandite, oni se zavukli u kuće i čekaju. Ja...

– Nema veze – prekide ga Elabi oprežno. – Nego, gde ti je konj?

– Napolju.

– U redu. Onda idemo.

* * *

Holidejeva rana nije više krvarila, ali je glava počela da ga boli. Nije se iznenadio kada je na mestu gde ga je pogodio kundak puške napipao čvorugu kao kokošije jaje. Izustio je nerazumljivu kletvu i naterao konja u jednu sporednu ulicu, odnosno u dvorište obraslo visokom travom. On sam se vratio u Lorna Krik da uzme svoje oružje, opremu i konja, ali i da ispriča svoje viđenje događaja Benu Elabiju. Kada to učini otići će iz Lorna Krika. Nije želeo da ima nikakve veze sa starcem pomahnitalim od mržnje i gradom koji ne zaslužuje žrtve. Što se tiče Rut, za nju će u novona-

staloj situaciji biti najbolje da novi život počne sama.

Napredovao je lagano i posle nekog vremena je stigao do dvorišta gradske štale i tamo spazio Džoša Harvija koji je sedeo na nekom sanduku sa neotvorenom bocom viskija pored sebe.

– Hej, vi ste još ovde? – poskočio je momak iznenađeno kada je Dok izronio iz mraka.

– Kao što vidiš jesam, Harvi. Nego, kako bi bilo da gucnem iz te boce?

Mladić je pogledao njegovu okrvavljenu košulju i bez razmišljanja mu pružio bocu.

– Kako da ne. Izgleda da vam je piće potrebno.

Dok je povukao dobar gutljaj, a onda izvadio jednu novčanicu iz džepa i stavio je na sanduk.

– Vidim da ste ranjeni, mister – kazao je Harvi uzimajući novčanicu.

– Rana nije teška, ali mi smeta.

– Izgubili ste dosta krvi. Možda bi bilo dobro da vas previjem.

Opet jedna dobra duša, pomisli Holidej. U stvari, u životu pomoć obično stiže sa one strane sa koje se čovek najmanje nada.

– Naravno, bilo bi mi i te kako potrebno – složio se. – Samo, zaista želiš da mi pomogneš, Harvi?

– Naravno, mister. Jer, onaj koji je bio protiv Rajana ne može biti loš čovek. I... pretpostavljam da ga vi niste ubili, mister?

– Veruj mi da nisam.

– Naravno, vi ne spadate u one koji bi nekome pucali u leđa. Evo, opet puno pričam umesto da donesem tople vode i zavoja. Imam i neku čistu košulju. Da je donesem?

Dok je klimnuo glavom. Čutao je sve dok mladić nije završio previjanje.

– Oh, ovo je mnogo bolje, Harvi. A sada mi reci na osnovu čega si doneo onaj sud koji si malopre izrekao?

Mladić mu ukratko prepriča razgovor sa Elabijem i dodade – Odmah sam mu rekao da čovek kao vi ne bi pokušavao da pobjegne.

– I nisam bežao, već pošao za ubicom koji se sakrivao u mraku.

Mladić klimnu glavom.

– Verujem vam. Kasnije sam otišao do štale i sa zadnje strane pronašao tragove. Pripadali su nekom krupnom, starijem čoveku koji jedva da je mogao da ispruži noge.

Holidej se namršti.

– Dodavola, momče! Zašto tako nešto nisi rekao na sudu?

– Nisam ni znao pošto sam sve proverio tek kasnije. Mislim da će i Elabi odgonetnuti stvar. Iako je tek počeo, uverio sam se da je hrabar i to mi je sasvim dovoljno – kazao je, uzeo fašu i „potegao” dobar gutljaj. – Želite li malo da se odmorite? – zapitao je brižno.

– Pa... ne kažem da ne bih mogao.

– Dobro. Nađite sebi mesto, a ja odoh da kupim još viskija. Dobro... Šta nameravate posle?

– Potražiću Elabija.

– Pre jedan sat vremena odjahao je sa jednim mladim farmerom koji se zove Karver Holms. No, zaista ne bih mogao reći gde su se uputili – dobacio je i nestao u mraku.

Dok se uz kratak uzdah spustio na sanduk u senci. Viski ga je prilično okrepio i više nije osećao nikakav bol.

X

Šed Rejli je zategao vođice i povukao se u mrak predgrađa sklanjajući se od dvojice jahača koji su projurili pored njega. Gotovo ceo dan je pratio Holidejeve tragove, dva puta se izgubio i na kraju zaključio da će biti najbolje da se vrati u grad jer će se, kako je pretpostavljao, i Dok vratiti u Lorna Krik kako bi potražio lekarsku pomoć.

Napustio je zaklon i oprezno nastavio. Zastao je kada je u jednom napuštenom dvorištu ugledao osedlanog konja, lagano mu prišao i kresnuvši šibicu, na sedlu ugledao tragove krvi. Zadovoljno se nasmejao shvativši da je bio u pravu i da se Holidej vratio u Lorna Krik.

Sada je trebalo samo da ga nađe, pomislio je, ostavio svog konja pored ograde i nastavio pešice. I pored napornog dana nije osećao umorno. Imao je cilj koji je želeo da ostvari i nije nameravao da stane. Bilo mu je važno da sada ne naleti negde na Elabija, i da koliko – toliko obuzda mr-

žnju prema Holideju koja je rasla u njemu iz časa u čas. U jednom trenutku se naslonio na neku ogradu kako bi došao do vazduha, a onda oprezno nastavio dalje. Jedin problem mu je bio revolver kojeg je trebalo negde nabaviti.

Prešao je još nekoliko koraka kada mu je sinulo. Uzeće revolvare koji se nalaze u izlogu Lajensove radnje i tako biti spreman za Holideja.

Šunjajući se glavnom ulicom stigao je do puškareve radnje i razočarano konstatovao da su revolveri nestali iz izloga. Ipak, nije želeo da odustane već je došao do vrata i snažno zakucao.

– Šta mogu da učinim za tebe, Rejli?
– upitao je Hori prethodno mu pokazavši da uđe unutra. – Šta mogu da učinim za tebe?

– Treba mi revolver, Hori.

Puškar ga zbunjeno odmeri.

– Treba ti revolver? A kog đavola će ti to čudo, Šede? Pa nikada ga nisi nosio.

– Nisam, ali mi sada treba.

– Zašto, pobigu?

– Da ubijem jednog čoveka.

– Da ubiješ čoveka? – ponovi Lajens zaprepašćeno. – Ti?

Šed se namršti.

– Hoću revolver, vrag te odneo!

Puškar izmaknu jedan korak nazad. Ispod oka je video divlji sjaj Šedovih očiju i zapazio njegovo teško disanje. Istog trena mu se učini da je rančer jednostavno poludeo pa je hteo što

pre da ga se otarasi. Zato je iz fioke izvadio revolvere Bida Rajana i stavio ih pred Šeda. On jedva da ih je i pogledao.

– Ti revolveri mnogo vrede, prijatelju. Pripadali su jednom čuvenom revolverašu.

Stari jedva primetno klimnu glavom.

– U redu. Platiću ti sutra, ne brini – rekao je kratko, okrenuo se i izašao bez reči.

Hori Lajens uzdahnu. Glava ga je strahovito bolela, pa je dva puta zaključao vrata rešen da toga dana više nikome ne otvara.

* * *

Ben Elabi i Karver Holms sledili su tragove koji su vodili sa Holmsovog ranča do kamenitih stena i tu se zastavili.

– Izgleda da su otišli dalje rekao je Holms. – Napustili su našu oblast.

– Tako je.

– Nema smisla ići za njima, Bene. Učinili smo sve što smo mogli.

Šerif je neko vreme razmišljao, a onda pogledao niz put koji je vodio nazad prema gradu.

– Za sada, da. Ujutru bismo mogli skupiti poteru i poći za njima.

– Ne preostaje nam ništa drugo – složio se Holms, zadovoljan što novi šerif nije izneverio njegova očekivanja. Bio je otvoren i iskren, neumoran i veoma hrabar što mu se izuzetno dopalo. Ko zna, pomislio je, možda će

u budućnosti i nadmašiti Toma Barkera.

Okrenuli su konje i uputili se prema gradu.

Holms je razmišljao o svoj lepoj ženi sa kojom se upravo venčao, dok se Elabi pitao kako da navede Rut da mu kaže sve što zna u vezi sa Šedom. Mislio je da zna odgovore ali je hteo da bude siguran. Ako se pokaže da je u pravu i da su njegove sumnje opravdane, onda će Rut više nego ikada biti potreban oslonac.

Vreme je prolazilo i oni su se u tišini „dohvatili” glavne ulice. Odjednom su stali jer su se začuli revolverске hice.

– Izgleda da dolaze od gradske štale – primetio je Holms i još jače mamuznuo konja.

I Ben je pomislio to isto. Poterao je konja u trk i izvukao revolver iz futrole. Prolazeći pored hotela ugledao je Rut koja je istrčala iz predvorja i potrčala trotoarom. Na njegova doziivanja nije odgovorila kao da ga nije čula.

* * *

Šed Rejli je proverio koga ima u salunu i nastavio dalje. Pošto mu se učinilo da je u štali primetio neko kretanje, a malopre je video Harvija koji je u salunu kupovao piće, rešio je da se skloni u zaklon i sačeka da se štalski momak vrati.

I zaista, uskoro ga je ugledao i oprežno pošao za njim. Obrisao je znoj sa

čela i čvrsto stegao revolvere sluteći da je na pragu otkrića i osvete.

Zastao je i lepo čuo kako je Harvi ušao u štalu i doviknuo – Jeste li tu, mister Holideje?

– Da, Harvi, tu sam – začuo se Holidejev odgovor. – Šta si saznao, momče? Da li se Elabi vratio u grad?

– Još nije viđen, mister.

Harvi je nestao sa vidika, a Šed je na prstima prišao do zida štale. Da, baš sa tog mesta pucao je i ubio Bida Rajana. Nije žalio zbog toga jer je ta hulja zaslužila sve najgore.

– Zahvalan sam ti za pomoć, Harvi – čuo je Holideja kako govori. – Možda ću, kada se sve ovo stiša, jednoga dana opet naići ovim putem. Onda ćemo na miru isprazniti nekoliko boca.

– Naravno, mister. Ja ću biti ovde – odvratio je mladić mirno jer ga je iskustvo naučilo da ne mašta o budućnosti.

Šed je postao nestrpljiv. Ponovo je obrisao znoj sa čela pretpostavljajući da mu se Harvi neće naći na putu. Zato je izašao iz zaklona i stao na osvetljeni otvor vrata sa uperenim revolverom u ruci. Holidej je sedeo na jednom sanduku i pijuckao viski. Odmah ga je ugledao ali to ničim nije pokazao.

No, Harvi je primetio njegov pogled i okrenuo se.

– Rejli!! – povikao je iznenađeno.

– Šta ti tražiš ovde.?

Stari odmahnu revolverom.

– Ne mešaj se u ovo, Džoš! Dobar si čovek i ne želim da te povredim!

Mladić je u nedoumici ustao, ne znajući kako da postupi. Video je ubilački sjaj u Šedovim očima i u trenu se uplašio.

– Očekivao sam vas, Rejli – dobacio je Holidej ostavljajući čašu. – Jeste li došli još nekoga da ubijete?

Stari ga ošinu ljutitim pogledom.

– Ti ne znaš ništa, ubico.

– Oh, znam, znam dosta. Znam da ste ubili Hala i Bida Rajana i da ste pokušali da ubijete i mene posle izlaska iz sudnice. Kako izgleda, vi ste dosta osvetoljubivi, mister.

– Gospode bože! – izusti Harvi zapanjeno.

– Ne treba da se plašiš, mladiću – dobacio je Dok. – Njemu smetaju revolveraši koje okrivljuju za smrt svoga sina i unuka. Ne znam zašto je i mene svrstao među njih...

– Zato što si svinja i prokleti ubica!

– Mister, nemam nameru da vam se pravdam, ali samo hoću da kažem da nikada nisam potegao revolver prvi. Naravno, nisam mogao dozvoliti svakoj hulji, bolje reći, svakom golobra-dom momku željnom slave da me izrešeta! To nijedan normalan čovek ne bi dopustio, a nijedna razumna osoba ne bi mogla da me optuži za tako nešto. Zato bi bilo najbolje da spustite revolver i da lepo porazgovaramo. Mi još uvek možemo biti prijatelji. Vaša snaha vam sigurno ne bi oprostila još jedan zločin.

– Ne mešaj Rut u to! – povika Šed besno. – Ne želim da kap krvi padne na njene ruke. Ovo što radim delimično je i zbog nje, jer je izgubila muža koga nije bila u stanju da osveti.

– Ona svakom slučaju ne bi nikome pucala u leđa – rekao je Holidej nastojeći da dobije u vremenu i nadajući se da Harvi neće napraviti grešku i pokušati da osujeti starca. Nije znao koliko može uticati na luckastog starog čoveka, ali pošto mu je život zavisi od toga šta i kako govori, nastavio je sa razgovorom.

To je trajalo još nekoliko minuta, a onda je Šed pocrveneo i mašio se oružja.

– Ne činite to, Rejli – viknuo je Harvi užasnuto. – Možete...

No, činilo se da je stari pomahnitao. Prvo je pucao u sanduk na kome je Dok do malaočas sedeo, a onda upe-
rio oružje u Holideja. Priteran uza zid, slavni revolveraš je potegao i pogodio starog tačno u grudi.

– Prokletstvo! – promrmljao je videvši starog kako pada. – Zar baš nigde na svetu neću imati mira?

* * *

Rut je videla Bena Elabija, ali nije želela da razgovara sa njim. Znala je šta on misli o njenom svekru i duboko verovala da nije u pravu. Ali kada je iz pravca gradske štale začula pucnje, instinktivno je osetila da je u to umešan i Šed. Zato je pritislula uši šakama kao da je tako želela da oda-

gna od sebe sve neprijatnosti koje je osećala da slede.

Ipak, čim je ugledala Bena Elabija kako žuri prema štali, bez reči je krenula za njim.

Šerif je kao bez daha dojurio do mesta pucnjave, a onda zastao na vratima.

– Nije mi dao izbora – dobacio je Holidej mirno. – Prvi je potegao i počeo da puca kao lud.

– Mogli ste ga i raniti! – povikao je Ben. – Zašto...?

– Nemojte vikati, Elabi, to ne dopuštam – odvratio je Dok hladno. – Naravno da sam pokušao da ga ranim, ali on se razmahao ovim revolverima tako da je puka sreća što nije pogodio i Harvija. Sudbina, mister.

U međuvremenu dotrčala je Rut i uz prigušen krik kleknula pored Šedovog tela. Kada ga je uhvatila za ruku lagano je otvorio oči.

– Svršeno je... – promućao je. – Umiram i to... to mi je drago.

– Ne smete da umrete – jedva je izustila mlada žena. – Neću to dopustiti.

– Treba da umrem jer sam.. Ubijao sam, a to nisam smeo. Tako nisam ispao ništa... ništa bolji od onih koje sam ubio. Sada se kajem, ali.. Ti se pazi... – procedio je, a onda se zakašljao i izdahnuo.

Rut je počela da plače, a Holidej je pogledao u Elabija.

– Dugujem vam izvinjenje... – dobacio je šerif tiho. – Sada je sve jasno. Čuli smo priznanje, zar ne Harvi?

– Naravno, šerife – promuca mladić zabezeknuto.

Dok ih je obojicu odmerio, klimnuo glavom simpatičnom štalskom momku i bez reči se udaljio.

* * *

Zraci jutarnjeg sunca probudili su Holideja koji se sa zadovoljstvom protegao, a onda ustao iz kreveta. Bila je to prva noć posle ko zna koliko vremena u kojoj se dobro naspavao, noć puna sentimentalnih sećanja i blage, ali istinske čežnje za Rut koja mu se već uvukla pod kožu. Ipak, kada se obukao sišao je dole, seo za sto u uglu i uz kafu joj napisao nežno i iskreno pismo. Nije tu bilo velikih reči, ali je pre svega naveo da takva žena zasluži boljeg čoveka od večitog lutalice, koji ne može da se skrasi na jednom mestu.

Pismo je, uz bogatu napojnicu, dao sanjivom portiru i sa zadovoljstvom udahnuo svež jutarnji vazduh pun raznih mirisa.

Na stanici diližanse dao je torbu vozaru, a onda se još jednom okrenuo i pogledom obuhvatio Lorna Krik. Zatim je ušao u kola i seo na mesto kraj prozora. Prolazeći pored zgrade zatvora ugledao je Elabija koji je sedeo na tremu zavaljen u stolicu za ljuljanje. Istoga trena Džoš je izašao iz jedne radnje i spazio njegov lik na prozoru.

– Hej, Elabi – dobacio je mladić – čini mi se da je ono Dok Holdej. Ne znam da li sam dobro video, ali...

– Dobro si video – presekao ga je šerif zadovoljno. – Holidej je upravo napustio grad.

– Zar? Ali... kako? Šta će biti sa Rut?

– Kako „šta će biti”? – obrecnuo se Ben. – Zar misliš da će onakva žena ostati sama... pogotovo sada kada je nasledila Rejljev ranč?

Džoš ga zamišljeno pogleda, a onda kratko klimnu glavom.

– Ne, to se nikako neće desiti, Bene – dobacio je sa sigurnošću.

– Naravno da neće, momče – zaključio je Ben Elabi osetivši kako mu srce brže lupa.

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00433

